

Jacqueline Wilsonová

Ilustroval Nick Sharratt

ZLATÁ KLEC

Příběh z viktoriánské doby a návrat
hrdinky HETTY FEATHEROVÉ

Zlatá klec

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Jacqueline Wilsonová

Zlatá klec – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Jacqueline Wilsonová

Ilustroval Nick Sharratt
Přeložila Daniela Feltová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2019

Bořivojova 75, Praha 3

Text copyright © 2018 Jacqueline Wilson

Illustrations copyright © 2018 Nick Sharratt

All rights reserved.

Z anglického originálu *Rose Rivers*

(Published by Doubleday, Great Britain, 2018)

přeložila © 2019 Daniela Feltová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5272-1 tištěná kniha

ISBN 978-80-759-5312-4 ePub

ISBN 978-80-759-5313-1 Mobi

ISBN 978-80-759-5314-8 PDF

Cate a Nashovi z Much Ado Books

1

„MÁM PRO TEBE MALÝ dáreček,“ řekl mi otec. Podal mi hranatý balíček převázaný stuhou, který se tvářil, že by v něm mohla být knížka. Čtu moc ráda a ze všeho nejvíc knihy, které má otec na polici ve svém ateliéru. On ale neví, že si je tajně půjčuji. Matčiny knížky mě nezajímají – ani ty v jejím pokojíku, ani ty v přijímacím pokoji, jelikož jsou to hloupé dívčí románky.

Dychtivě jsem balíček otevřela. Myslela jsem, že to bude něco od slečny Molesworthové nebo od slečny Yongové, protože píšou to, co se považuje za vhodnou četbu pro třináctiletou dívku.

Jenomže to nebyla kniha, ani dětská, ani pro dospělé. Byl to černý skicák. Všechny stránky měl bílé.

„Myslel jsem si, že je nejvyšší čas, aby ses vážně začala věnovat kresbě, drahoušku. Všiml jsem si, že od té doby, co Rupert odjel do školy, jsi nějaká sklíčená,“ vysvětlil.

Nevěděla jsem, co na to říct. Tolik se snažil zlepšit mi náladu. Navíc kreslím ráda. V dětství jsem nejraději trávila čas kresbičkami čarodějnic, draků, mořských panen, tygrů a skřítků. Skřítkci mě bavili nejvíc, protože jsem jim dělala obličejové masky, kteří mě naštvávali. Když mi bratr Algie počmáral pastelkami

knihu poezie, vytvořila jsem celou rodinku groteskních šotků, kteří se mu velmi podobali.

Také ráda kreslím dívky. Ne ty hezké s dlouhými, pečlivě učenými vlasy a nudnými šaty. Tohle jsou děvčata s ostříhanými vlasy a vykasanými sukněmi nebo ve vypůjčených klučičích kalhotách. Taková, která lezou po stromech, skáčou přes potok a nebojí se dojít až na úplný okraj srázu. Někdy vytvořím scénu, jak je rodiče potrestali a poslali je pryč z domu. Jim je to ale fuk!

Matka nad mými výtvary vždycky pohoršeně mlaskne. Neschvaluje mi je. Otec se směje, protože mu připadají legrační, ale teď mi říká, že bych měla začít s vážným kreslením. Doufá, že mám skutečný talent. Není to tím, že by to byl shovívavý tatínek (i když takový je!). Byl by rád, kdyby aspoň jedno z dětí zdědilo jeho nadání. Rupert je z nás nejstarší, jenomže nikdy neměl ani trpělivost, ani výtvarné nadání. Já jsem jeho dvojče a jsem jen o patnáct minut mladší, takže otec teď soustředil všechny své naděje na mě.

„Líbí se mi tvoje kresby, Rose. Jsou živé a člověk se nad nimi pobaví. Myslím si ale, že je nejvyšší čas, aby ses naučila dělat si pořádné skici. Měla bys kreslit podle předlohy,“ řekl nezvykle vážně.

„Nemyslíš, doufám, *zátiší*, papá?“ zasténala jsem.

Naše guvernantka slečna Raynerová občas naaranžuje pár věcí, o kterých si myslí, že jsou „umělecké“, a nutí nás to kreslit našimi společnými vodovkami. Naposledy přinesla z kuchyně modrobíle pruhovanou konvici na mléko, porcelánového panáčka s panenkou křiklavých barev, které kdosi vyhrál na pouti, mísu s ovocem a kytičku fialek v růžovém hrnku. Opravdu jsem se snažila, ale konvička se na mém výkresu znepokojivě nakláněla, panáček s panenkou vypadali jako opilí, mísa s ovocem pořád nechtěla být kulatá a fialky zvadly dřív, než jsem je stihla namalovat.

„Já vím, že tě moc nebaví dělat zátiší, Rose, ale naučíš se na nich správné proporce, perspektivu a stínování. Tím tvoje obrazy ožijí a budou vypadat realisticky.“

„Já ale nechci kreslit realisticky, papá, nebaví mě to. Radši žiju ve své fantazii.“

Otec se tomu zasmál. Nevadí mu, když mu oponujeme, pokud

to děláme zdvořile. Povzbuzuje nás, abychom diskutovali a debatovali.

„To je mi tě líto, Rose,“ zasmál se. „Někdy zkrátka musíme dělat i to, co nás nebaví. První rok na akademii jsem strávil kreslením sádrových odlitků. Byla to hrozná nuda, ale hodně jsem se tím naučil.“

„Tak pošli na akademii i mě, papá!“

Znovu se rozesmál. „Až ti bude tak osmnáct, mohl bych tě poslat do Paříže, aby ses tam naučila dobře kreslit a malovat. Jenomže maminka by to asi nedovolila.“

„Ta mi nedovolí nic. Je proti všemu. Člověk by skoro řekl, že je protivná,“ zavtipkovala jsem, ale otec mou slovní hříčku neoceníl.

„To stačilo, Rose!“ okřikl mě přísně. Nevadí mu, když se s ním hádám, ale matku kritizovat nesmím.

„Jak mám přečkat celých pět let?“ zeptala jsem se zoufale. „Nemohla bych chodit do nějaké internátní školy, kde mají dobrou učitelku výtvarné výchovy?“

O dívčích internátních školách jsem přečetla spoustu knížek. Toužila jsem chodit do některé z nich. Představovala jsem si charismatické učitelky a inteligentní dívky, jak ve třídách živě diskutují. Viděla jsem se, jak se procházím růžovou zahradou, zavěšená do jiné dívky, která miluje knihy stejně jako já. Večer bychom v nočních košilích společně usrkávaly kakao a sdělovaly si svá tajemství.

Věděla jsem, že to jsou utopické představy. Debatovali jsme o tom snad tisíckrát a vždycky to končilo mojí kritikou matky. Poslat mého bratra Ruperta do internátní školy považovala za naprosto normální, ale odmítala třeba jen *uvažovat* o mém vzdělání. Musela jsem se spokojit s naší soukromou učitelkou slečnou Raynerovou a se životem v téhle zlaté kleci.

Někdy mi připadá opravdu obtížné mít ráda svou matku. Otce však skutečně miluji. Začnu se učit pořádně kreslit, abych mu udělala radost.

„Mohla bych nakreslit *tebe*, papá?“ napadlo mě.

„Určitě! A já při tom budu kreslit *tebe*, Rose!“ odpověděl nadšeně.

Bylo moc příjemné sedět v té přátelské atmosféře v otcově ateliéru. Konverzovali jsme o malířích. Většina z nich nejspíš žije velmi zajímavým a nekonvenčním životem. Ráda bych byla malířkou – jenže ve skutečnosti mě malování moc nebaví. Tolik jsem se snažila udělat dobrou kresbu otce, ale skica dopadla úplně katastrofálně. Vyšel stejně nakřivo jako ta konvice na mléko a k tomu se tvářil hrozně přísně, když je to přitom ten nejhlavnější člověk, jakého jsem kdy poznala. Tedy ne že bych znala moc mužů. Někdy si říkám, že i řeholnice v klášteře musejí žít zajímavějším společenským životem než já. Kdybych tak jen mohla chodit do školy! Rupert má takové ŠTĚSTÍ!

Když jsem skicu dokončila, otec ji chtěl vidět, ale já mu ji neukázala. Nestála jsem o to, aby poznal, jaký jsem beznadějný případ. Pořád doufá, že u někoho z nás objeví výtvarné nadání. Povzbuzuje nás a vychvaluje dokonce Algieho čmáranice, i když se objeví na těch nejnevhodnějších místech, jako například na bílé kredenci v dětském pokoji nebo na podlažním soklu v hale.

Otcova chvála pro nás samozřejmě moc znamená, protože je to pan Edward Rivers, v uměleckých kruzích dobře známý malíř. Je pokračovatelem slavných preraphaelitů. Když byl mladý, byl považován za stejně talentovaného jako oni. I on žil nespoutaným bohémským životem. Měl dokonce ochočeného vombata jako jeho oblíbený malíř Rossetti.

Škoda že už toho vombata nemá! Naši domácí mazlíčci zdaleka nejsou tak exotičtí. Máme Cesmínu, velkou bílou kočku, která většinu dne prospí na houpací židli u kuchyňského sporáku, a Alfonse, matčina mexického naháče, který pořád řáje, a když ho pan Hodgson vezme na pravidelnou procházku, celou dobu se třese.

Alfons se obvykle choulí na lenošce vedle matky v přijímacím pokoji a oba civějí do prázdna svýma korálovýma očima. Je zvláštní, že se tomuhle pokoji říká *přijímací*, když tady nikoho nepřijímáme. Smí sem jen otec a já, jelikož už mě považují za slečnu. Ne že bych po tom kdovíjak toužila! Cítím se tu nepříjemně, přestože křesla jsou měkká a pohovky dobře odpérované a vyplstrované. I otec je zde celý nesvůj. Přesto si tady každý den odsedí půlhodinku po boku matky a dělá jí společnost.

Matka je churavá. Porod mé nejmladší sestry Phoebe jí podlomil zdraví a od té doby jen polehává. Phoebe je miláček všech. Je to kulatý růžolící knedlíček a má opravdu milou povahu – pořád se jen směje a culí. Naproti tomu matka je v poslední době bledá a nepřitažlivá jako kuchařčin vanilkový pudink. Po Phoebe hodně ztloustla a musela si objednat asi desatery nové šaty, přestože by podle mě stačilo, kdyby si nechala přestít ty staré. Matce na oblečení nesmírně záleží. Strašně ji rozčiluje, že já naopak na svůj zevnějšek vůbec nedbám.

„Vypadáš jako divoška, Rose! Jak tu můžeš chodit bosa jako nějaký pobuda? A česala ses dneska vůbec? Nemrač se tak na mě! Dělalj se ti nehezke vrasky na čele. Je to tím, že máš pořád hlavu v knihách! Uvidíš, že nakonec ještě budeš muset nosit brýle jako nějaká nemožná stará panna.“

Já bych brýle nosila docela ráda. Představuji si, že bych v nich vypadala učeně. A navíc nevím, co je na starých pannách tak špatného. Slečna Raynerová je stará panna a vypadá naprosto spokojeně. Věčně si pobrukuje nějaké náboženské písně a cucá ovocné dropsy, a když děcka začnou pískat na své píšťalky, ve-sele si podupává do rytmu. Podle všeho jí vůbec nevadí, že má jen tři sukně a ty jsou všechny zašíváné a záplatované, dokonce i ta její sváteční z černého hedvábí. Je to zkrátka šťastný člověk.

Matka je paní našeho domu, má za muže slavného malíře a k tomu sedm dětí, krásný dům v Londýně a skříň plnou nových šatů, a přesto je pořád nešťastná.

Ke všemu dělá nešťastníky i ze všech kolem sebe, dokonce i z otce, přestože ten se snaží její stíznosti ignorovat.

„Propána, Edwarde, kdy už přestaneš s těmi nudnými skicami drbanů z ulice? Koho zajímají nemastné neslané obrázky chudých dětí? Lituji, že jsi vůbec kdy začal ilustrovat ty protivné knížky Sarah Smithové. Ať si klidně dělá charitativní práci pro opuštěné dívky, ale nechápu, proč bys v tom měl figurovat i ty. Proč nezačneš znovu dělat pořádnou olejomalbu?“ utrhla se na něj nedávno.

„Moc se mi nechce,“ odpověděl otec škrobeně.

„Protože jsi přišel o tu svou slavnou múzu,“ řekla matka trochu nabroušeně. Otec dělával portréty slavné Louisy Mayhorneové.

Nejznámější je ten, na němž jí jedno ramínko černých večerních šatů s velkým výstřihem sklouzlo z perleťově bílého ramene. Tenkrát to způsobilo skandál, ale všichni souhlasili s tím, že je to krásný obraz. Louisa však o takovou slávu nejspíš neměla zájem, protože od té doby už otci modelem nestála. Škoda. Vždycky na mě mrkla a řekla mi „kotě“ – a jednou mi dala malou bonboniérku s růžovými fondánovými bonbony.

„Proč si nevezmeš nějakou slušnou zakázku na portrét? Pokud už tě unavuje londýnská společnost, mohl bys to zkusit ve Skotsku. Víš moc dobře, jakou radost by mému otci udělalo, kdyby tě mohl představit členům Caledonian Clubu,“ ryla do něj matka.

„Obávám se, že vousatí staří gentlemani ve vestách praskajících ve švech a v úzkých tartanových kalhotách by mě moc neinspirovali,“ odpověděl otec.

„Já bych řekla, že ve švech praskají hlavně jejich peněženky. Velice by nám pomohlo, kdyby ses i ty podílel na financování domácnosti,“ řekla kousavě mamá.

Chudák otec. To je ta potíž. On je totiž *opravdu* chudý. Svým uměním vydělá skutečně málo, zvláště v poslední době. Žijeme sice v domě U Lvů, v jedné z nejhonosnějších budov v Kensingtonu, jenže ve skutečnosti patří matce, ne jemu. Ale ani matka se vlastně na financování domácnosti nepodílí. V životě nesáhla na práci. To moji prarodiče jsou hodně bohatí. Nesouhlasili s tím, aby si vzala mého otce, ale když pochopili, že ona je skálopevně rozhodnutá se za něj vdát, nesnesli představu, že by jejich jediné dítě žilo v nějakém zchátralém podkrovním pokojíku. Zaskřípali zuby a věnovali rodičům tenhle dům.

Potom jsme se narodili já a Rupert a prarodiče z nás navzdory všemu měli radost. Zvláště kvůli tomu, že měli vnuka, který zdědí jejich obchod.

Jezdíme za nimi do jejich obrovského venkovského domu poblíž Dundee každý rok na Silvestra. Říkají mu Hogmanay a je to velká událost, při které se tančí, jí a pije – hodně se pije. Když odbije půlnoc, dědeček na zahradě odpálí ohňostroj. My vstaneme a díváme se z oken ložnice – ale Sebastian si zakrývá uši rukama a chudinka Beth se krčí v posteli.

Loni směl Rupert zůstat vzhůru a pomoci dědečkovi ohňostroj odpálit. Já jsem úplně stejně stará (když si odmyslím těch patnáct minut), ale k sirkám se nesmím ani přiblížit. Děda rád přednáší básničku o hloupé Pavlíně z dětské knížky *Struwwelpeter*. Úplně se vyžívá ve slovech: „Hoří jí ruce, vlasy, zástěra; hoří už celá, chuděra.“ Babička se na mě mračí a rezolutně vrtí hlavou. Je ještě přísnější než matka.

Babička vždycky vypadá, jako by cucala citron. Po citronu i voní, protože na sebe stříká spoustu citronové verbeny. Máme o tom s Rupertem takovou teorii. Děda se rád chová jako nějaký šlechtic, ale pravda je taková, že zbohatl díky svému obchodu. Vlastní největší jutařskou přádelnu v Dundee. Jednou jsme se tam směli jet podívat. Bylo to opravdu zajímavé. Továrna je nejhlučnějším místem na celém světě. Stroje dělají takový rámus, že se lidé mohou domlouvat jen posuňky, normálně mluvit se tam nedá. Ale nejhorší nebyl ten rámus. Byl to *zápach*.

Jutovník je rostlina, která se pěstuje v Indii. Na naší zahradě za domem máme spoustu všelijakých květin a keřů a některé z nich jsou také už zdálky cítit, ale je to *sladká vůně*. Nejkrásněji voní zimolez a jasmín. Nevím, jestli jutovník v zemi svého původu voní, nebo páchne (a neví to ani slečna Raynerová, protože není moc dobře informovaná navzdory tomu, že je guvernantka), ale když se zpracovává na pytle a osnovy pro koberce, páchne naprosto nechutně. Je to kyselý, zatuchlý a opravdu vydatný smrad, tak silný, že jsme s Rupertem ještě celý další den byli cítit.

Myslela jsem na dělníky, kteří v tomhle odporném zápachu musejí dít dvanáct hodin denně. Patří mezi ně i dívky stejně staré jako já. To mě zahanbuje. V téhle přádelně kdysi pracovala i naše babička. Ne jako dělnice, ale za účetní přepážkou, kde každý pátek vydávala hnědé obálky se mzdou.

Tohle nám samozřejmě neřekla *ona*. Zatímco děda řešil nějaký problém s jedním z dělníků, jejich předák nás s Rupertem vzal na šálek čaje a kousek dortu s rozinkami a mandlemi, který je místní specialitou. Vyptával se nás na babičku a řekl nám, že ji znal ještě jako „mladou žabu, která tu pracovala“. Oba jsme sebou překvapením trhli, ale neměli jsme odvahu se

jí na to zeptat. Rupert soudil, že se babička tak hojně polévá silnou voňavkou, protože prostě chce krásně vonět.

Tolik se mi po Rupertovi stýská. Je to můj nejmilejší sourozenec. Vůbec si nejsme podobní, přestože jsme dvojčata (Rupert je pohledný kluk, kdežto já vůbec nejsem hezká), ovšem když jsme byli malí, otec nám říkal Tydlitek a Tydliták. Všude jsme chodili spolu a často jsme říkali to samé. Když se narodila naše sestra Beth, vůbec nás nezajímala. Nestáli jsme o dalšího parťáka do hry. Byli jsme samostatná jednotka.

Všechno se však začalo měnit tenhle poslední rok. Rupert najednou hodně vyrostl a stal se z něj tak trochu hejsek. Nechal si narůst delší vlasy a dost si zakládá na svém oblečení. Nejpyšnější je na svou brokátovou vestu a zoufale touží po kapesních hodinkách se zlatým řetízkem, které by v ní mohl nosit. Rodiče mu do školy nechali ušít speciální boty z jemné kůže s knoflíčky z černého gagátu.

Otec navrhoval, že by mu tam švec měl ještě přidělat speciální ocelové kování na špičky. „Aby se s nimi dalo pořádně kopat,“ vysvětlil. „Bude to Rupertova tajná zbraň, až přijde na rvačku.“

„Tam žádné rvačky nebudou!“ tvrdila matka. „Tohle je škola pro mladé gentlemany!“

„Což znamená, že tam rvačky docela určitě budou,“ oponoval jí otec.

Mluvil naprosto sebejistě, protože i jeho poslali jako chlapce do Kilbourne. Nechtěl, aby Rupert kráčel v jeho stopách, dokonce ani s těmi okovanými botami.

„Soukromé internátní školy jsou strašné a ponižující, horší než vězení,“ tvrdil. I vězení zná z vlastní zkušenosti, protože jako mladík žil dost nespoutaným životem a po jednom pijáckém večírku strávil noc ve vězeňské cele. Má to být tajemství, ale já jsem ve skutečnosti docela pyšná na to, že můj otec byl jednou zločincem.

Ani matce nevadily otcovy výstřelky, když jako mladík cestoval Skotskem, aby maloval krajinky s horami a jezery. Na cestu si vydělával tak, že dělal portréty bohatých šlechticů nebo obchodníků. Dědeček si u něj také objednal portrét a otec pak namaloval i matku, dědečkovu jediné dítě. Bylo jí tenkrát sedmnáct

let a během té doby, co mu seděla modelem, se do sebe vášnivě zamilovali.

Ten matčin portrét teď visí v přijímacím pokoji. Je to šok, když člověk srovná tu něžnou růžolící dívku s rozzářenýma očima a důlky ve tvářích s ochablou, bledou a protivnou mátohou povalující se na lenošce.

Matka nechtěla otcovy argumenty vůbec poslouchat a trvala na tom, že její synové musejí získat pořádné vzdělání. Stejný názor měl i děda, přestože sám do internátní školy nechodil. A ten většinou mívá poslední slovo, jelikož je naším živitelem. Otec mu říká „nás chlebedárce“, ale jeho tón je spíš ironický než vděčný.

Den před nástupem do školy poslal dědeček Rupertovi své vlastní zlaté hodinky. Milovala jsem je. Když měl děda dobrou náladu, dovolil mi hrát si s jejich řetízkem a poslouchat jejich vytrvalé tikání. Vždycky jsem tajně doufala, že jednoho dne budou moje.

Místo toho nejspíš zdědím babiččiny perly, medailonek a sbírku skotských broží. Bohužel mi všechny připadají ohavné. Třeba je odkáže Beth, Clarrie nebo malé Phoebe. Já bych daleko raději dostala ty zlaté hodinky.

Počítala jsem s tím, že Rupertovi nedovolí, aby si je vzal do školy, protože jsou moc drahé. Plánovala jsem si, že se vždycky vplížím do jeho pokoje, budu si pohupovat hodinkami na zlatém řetízku u ucha a poslouchat jejich tiché *tik-tak*. Jenže Rupert začal rodiče přemlouvat, aby si je směl vzít s sebou.

„Neblázni, Ruperte,“ zavrtěl hlavou otec. „Tohle jsou nesmírně drahé hodinky s nevím kolika drahokamy, jak říkal dědeček. V té vřavě v Kilbourne určitě přijdou k úhoně.“

„Ale Rupert je má tak rád, vid' že, miláčku?“ oponovala matka. „Musí si je vzít s sebou! Papá mu je dal, protože *chtěl*, aby si je vzal s sebou. Na ostatní chlapce to jistě udělá dojem.“

„Ostatní kluci budou Ruperta považovat za vejtahu,“ odpověděl otec. „Proč mě v téhle rodině nikdo neposlouchá, když jsem jediný, kdo má s internátní školou nějakou osobní zkušenost?“

„A potom kdo je tady vejtaha!“ řekla matka a zrůžověly jí tváře.

Otec se to dotklo. Co se týče vychloubání kvůli původu, je právě opakem vejtahu. Dědeček s babičkou na něj zpočátku

shlíželi spatra, protože neměli nejmenší tušení, že je ze šlechtické rodiny. Myslím, že jeho bratrance a sestřenice mají dokonce nějaké šlechtické tituly. Jeho rodiče mají obrovskou venkovskou usedlost velkou jako palác. Když jsem byla malá, představovala jsem si ji jako obrázky v mých pohádkových knížkách: je vysoko na kopci, má spoustu věží a věžiček, v podkroví služebné sprádaají ze slámy zlato a dole v podzemních chodbách kutají skřítky a hledají drahokamy. Nikdy jsem tam však nebyla a v životě jsem se nesetkala s nikým z otcových příbuzných. Je to už hodně dávno, co se s ním nadobro rozešli kvůli jeho prostopášnému životu v době studií.

V každém případě Rupert minulý týden odjel s kufrem, dřevěnou krabicí – a zlatými hodinkami na řetízku v kapse své brokátové vesty. Otec se ho ještě jednou snažil přesvědčit, že to není dobrý nápad, ale Rupert ho vůbec neposlouchal.

„Jaký to potom má význam, že mám krásné hodinky, když je nemůžu nosit, papá?“ namítal.

„Koukej, Ruperte, já jen chci, abys v té škole dobře zapadl mezi ostatní chlapce.“

„Nevím, proč kvůli tomu tolik naděláš. Nikdy jsem neměl nejmenší problém zapadnout mezi kluky z okolí,“ holedbal se Rupert.

Byla to pravda. Všichni kluci z okolních ulic se chtěli s Rupertem kamarádit. A dívky vlastně také. Když hrajeme v Kensingtonské zahradě kriket, všichni chtějí být v Rupertově družstvu. A on je pokaždé kapitán. Vždycky jsem byla velice pyšná na to, že je to můj bratr.

Moc se mi po něm stýská. Píšu mu každý den, jenže on mi ještě ani jednou neodepsal. Poslal jen krátkou zprávu rodičům, kam na konci připsal: *P. S. Pozdravujte Rose a ostatní.*

Chápete, nebyla to ani zpráva pro mě! Musím se o ni rozdělit s ostatními sourozenci. Měla jsem na krajíčku.

„Nedělej tyhle ošklivé obličejky, drahoušku,“ okřikla mě tenkrát matka. „Nemůžeš čekat, že ti Rupert bude posílat sáhodlouhé dopisy, když musí být příšerně zaneprázdněný úkoly, sportováním a novými kamarády.“

Otec mě odvedl stranou. „Maminka má určitě pravdu,“ řekl mi tiše. „Sám si vybavuji, jak jsem z Kilbourne posílal dopisy.

Byli jsme všichni namačkaní ve společenské místnosti, kde nebylo naprosto žádné soukromí. Směli jsme posílat rodičům jen krátké zprávy, a pokud by nějaký hoch napsal své sestře, všichni ostatní by si z něj utahovali a vysmívali se mu. Kluci k sobě dokážou být pěkně drsní, zvlášť když si připadají ztracení a nešťastní.“

„Myslíš si, že i *Rupert* se bude cítit ztracený a nešťastný?“ zeptala jsem se.

„Samozřejmě. Bude se mu hrozně stýskat. Zvlášť po tobě, Rose, protože pro něj tolik znamená,“ odpověděl otec.

„Aha! Opravdu si to myslíš?“

Tak jsem Rupertovi napsala ještě delší dopis, kde jsem mu vyličila, jak moc se mi po něm stýská. Na zadní stranu lístku jsem se pokusila udělat portrét celé naší rodiny na zahradě. Byla to docela fuška, aby se mi tam všichni vešli. Matku jsem nakreslila, jak odpočívá na zahradním lehátku s Alfonsem na klíně, a otce na druhé straně, jak maluje. Nás děti jsem vyrovnaná do řady podle věku a na místě, kam patřil Rupert, jsem nechala mezeru. Sebe jsem nakreslila, jak mávám, Beth s oblíbenou panenkou v náruči, Sebastiana s jeho myškou, Algieho s vyplazeným jazykem, Clarrie, jak plete věneček ze sedmikrásek, a chůvu, jak chová Phoebe. Služící jsem postavila do druhé řady: majordoma pana Hodgsona, kuchařku paní Harrisovou, komornou Edie, hospodyně Maggie, Jacka a služku Mary-Jane. Na strom jsem dokonce přimalovala Cesmínu.

Asi v polovině mě začala ukrutně bolet ruka, ale z lásky k bratrovi jsem pokračovala v práci. Potom jsem od otce vyškemrala obálku – velkou, aby se můj obrázek nepomačkal. Napsala jsem na ni Rupertovu adresu v Kilbourne a velkými písmeny na druhou stranu připsala: *PŘÍSNĚ SOUKROMÉ A OSOBNÍ*, aby si to nemohl přečíst žádný z kluků a nesmál se mu kvůli tomu.

2

CO SE TÝČE VÁŽNÉHO malování, nedělám vůbec žádné pokroky. Ten skicák sice nosím všude s sebou, aby to vypadalo, že se zabývám malbou, ale stránky zůstávají prázdné.

Otec mě s ním viděl a usmál se. „Jak ti to jde, drahoušku?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Dobře, díky, papá,“ odpověděla jsem. Strašně nerada bych ho zklamala.

„Mohu se podívat?“ Natáhl ruku ke skicáku.

„Radši ne,“ zamumlala jsem.

„Neboj, já ti naprosto rozumím. Já si vlastně skici *také* raději nechávám pro sebe,“ utěšoval mě otec. „Ale aspoň tě to trochu rozptýlí a nestýská se ti tolik po Rupertovi, že?“

Pokrčila jsem rameny. „Trošku.“

Samozřejmě to nemá naprosto žádný účinek. Po Rupertovi se mi pořád moc stýská. Ale asi na tom není nic překvapivého. Za třináct let jsme nebyli jeden bez druhého ani den.

„Neměla byste se tomu tak poddávat, slečno Rose,“ napomínala mě chůva. „Takhle hloupě tesknit po panu Rupertovi! Člověk by si mohl myslet, že to je váš milej, a ne váš bratr.“

Chůva také kdysi měla milého – majordoma z jedné hodně

bohaté domácnosti. Chodil se jí dvořit každou neděli a byl prý hrozně rudý v obličeji, jako by se právě zuřivě vydrhl karbolovým mýdlem. Ale otcova matka jí musela ty nedělní vycházky zatrhnout, protože otec, jenž byl tenkrát ještě malý, jí v parku utekl a našli ho až za tmy. V té době byla chůva jediný člověk, kterého otec poslouchal.

Chůva je ovšem ve věku, kdy už si žádného milého určitě nenajde – pokud někdy nějakého vůbec měla. Hodně toho navykládá a občas ji podezřívám, že si vymýšlí, i když ten detail o rudém obličeji zní docela věrohodně. Chudák stará chůva. Až budeme dospělí, už rozhodně nebude schopná starat se o *naše* děti. Co s ní potom bude?

Zeptala jsem se jí, jestli má něco naspořeno. Odpověděla: „Do toho vám nic není, slečno Rose. Dámy nikdy nemluví o penězích. Proč neuděláte radost tatínkovi a nenamalujete něco?“

„Nakreslila bych Ruperta, kdyby tu byl,“ vzdychla jsem.

„A proč si tedy nevyberete jiného bratra?“

„Namaluj *mě!*“ dožadoval se Algie.

„Ne, díky,“ odpálkovala jsem ho. „Komu by se chtělo kreslit takového ošklivého skřeta?“

Algie mě kopl. Pleskla jsem ho, on zavřískal a kousl mě. Skončil v dětském pokoji v koutě na hanbě. Mě poslali do mého pokoje, což mě rozzuřilo.

Ležela jsem na posteli a trucovala. Vtom jsem z chodby zaslechla tichý hlásek: „Montmorency! Pojď sem, Montmorency! Kde *jsi*, Montmorency?“

Otevřela jsem dveře. Chodbou se plížil můj prostřední bratr Sebastian, a jak upřeně zíral na zem, padaly mu dlouhé světlé vlasy do očí.

„Ty jsi zase pustil tu svou myš ven?“ zeptala jsem se ho.

„Když on v té kleci tak plakal a chtěl se pomazlit,“ vzdychl Sebastian. „Řekl jsem mu, že ho nesmím pouštět ven, ale on mě neposlouchal. Prosil jsem ho, aby byl hodný a neutíkal, a myslel jsem, že mi to slíbil, ale když jsem otevřel klec, vyskočil mi z rukou a vyběhl ze dveří dřív, než jsem ho mohl chytit. Teď se bojím, že ho Cesmína uvidí a nebude vědět, že patří do rodiny.“

„Cesmína nahoru skoro nikdy nechodí. Je moc tlustá a líná

na to, aby se honila za Montmorencym,“ utěšovala jsem ho a doufala, že je to pravda.

Nakonec jsem se také zapojila do lovu bratrovy myši. Naštěstí Montmorency neutekl moc daleko. Našli jsme ho, jak se schovává za tlustými sametovými závěsy u okna. Rychle jsem ho chytila a odnesli jsme ho zpátky do klece.

„Ty jsi opravdová hrdinka,“ prohlásil Sebastian. „Jsme ti moc vděční, vid', Montmorency?“

„Jsi mi tak vděčný, že bys vydržel chvilku sedět, abych tě mohla nakreslit?“ zeptala jsem se.

„No, mohl bych to zkusit,“ souhlasil Sebastian a posadil se.

Tolik jsem se snažila, ale nešlo mi to. Sebastian vypadal spíš jako moje sestra než jako můj bratr. Je ovšem pravda, že tak působí i ve skutečnosti.

Věděla jsem, že otci by se moje práce nelíbila, přestože nebyl nijak nakřivo a ruce i nohy měl správně dlouhé. Otec je pyšný na to, že je tak svobodomyšlný a nekonvenční, a vůbec mu nezáleží na tom, že ho jeho rodina odsoudila – ale co se týče nás dětí, dokáže být docela nekompromisní.

„Chci, abyste se vyjadřovaly s naprostou svobodou, děťátka,“ říká nám s oblibou, ale v praxi to znamená maximálně to, že nechá Algieho a Clarrie řídit. Neznamená to, že by například Sebastianovi dovolil dát si stuhu do vlasů nebo obléknout si Clarriinu zástěrku, kdyby ho to napadlo. A v žádném případě to neznamená, že by mě nechal chodit v kalhotách a polobotkách nebo by mě poslal do pořádné školy, jako chodí Rupert.

„Copak ty *nechceš*, abych byla vzdělaná, papá?“ zeptala jsem se ho včera večer podrážděně.

„Ale jistěže chci! Proto přece zaměstnávám slavnou slečnu Raynerovou,“ odpověděl.

Vzdychla jsem. Když mi bylo tolik co Clarrie, slečna Raynerová mi připadala jako zlatý důl informací. Dozvěděla jsem se všechno o divokých šelmách žijících v Africe, o královně Alžbětě, o tom, jak se housenka promění v motýla. S napětím jsem poslouchala vyprávění o Noemově arše, o Mojžíšovi a hořícím keři a o Danielovi ve lví jámě. Napsala jsem několik vlastních příběhů: „Den v životě jedné pence“, „O červenčině hnízdečku“

a „O zlobivém štěňátku“ (ty názvy mi poradila slečna Raynerová). Sčítala jsem a odčítala, násobila a dělila a radovala jsem se nad jedničkami a hvězdičkami ve svém sešitě.

Slečna Raynerová mě neustále chválila, což muselo mé sourozence rozčilovat, zvláště Ruperta. Je moc chytrý, ale zbrklý a nedbalý, takže často dělá chyby. Přemýšlím, jak mu to asi jde v nové škole. Určitě bude chtít být nejlepší ze třídy.

Já jsem nejlepší ze třídy slečny Raynerové, ale když je teď Rupert pryč, nemám žádnou konkurenci. Sebastian, Algie a Clarrie jsou všichni mnohem mladší než já. A Beth se vyučování vůbec nezúčastňuje. Obyčejně sedí v koutě a počítá si. Žije ve svém vlastním světě.

Chudinka Beth. Nevím, jak bych svou sestru nejlépe popsala. Osobně si myslím, že je moc chytrá, ale matka tvrdí, že je zlostalá.

Otec nesnáší, když říká tohle slovo. „Beth je zkrátka nádherně a pozoruhodně svá,“ oponuje jí vždycky.

Moc se snaží ji rozveselit. Čte jí a pořád jí nosí dárečky. Jenže Beth stejně často pláče. A mívá hrozné záchvaty vzteku, přestože je jí deset. Chůva už se ji dávno nesnaží utiшит, protože Beth se prostě vrhne na zem, křičí a kope nohama.

Nikdy nedokážu poznat, jestli Beth zlobí schválně, nebo za to nemůže. Vlastně ji pořádně *neznám* tak jako své ostatní sourozence. Vím samozřejmě, jak vypadá, a vím, co ji rozčiluje a vyvolá to její záchvat, a vím, co má ráda (panenky, blýskavé věci, počítání, houpání a opakování toho, co říkáme my) i všechno, co ráda nemá (je toho moc na to, abych to vypočítávala). Jen zkrátka nevím, jaká je *uvnitř*. Má krásný obličej s velkýma modrýma očima a dlouhými tmavými lesklými vlasy, a když je zticha, je moc hezká. Jenomže ona obyčejně křičí nebo se vzpouzí nebo se krčí v koutě se skloněnou hlavou a zavřenýma očima a odmítá komunikovat.

Otec je její oblíbenec. Matku nemá ráda. Obávám se, že nemá ráda ani chůvu. A připadá mi, že zrovna tak nestojí o své sourozence, dokonce ani o malou Phoebe. Čas od času ji dokáže trochu okouzlit Rupert. Nikomu z nás nedovolí se jí dotknout, jenom Rupertovi dovolí hrát s ní „vařila myšička

kašičku“, a když ji polechtá, zkroutí se a vyprskne smíchy. Nikdy jindy se nesměje.

Přemýšlela jsem, jestli se jí stýská po Rupertovi tolik jako mně, a vydala jsem se za ní, abych zjistila, má-li náladu si se mnou o tom povídat. Když jsem otevřela dveře dětského pokoje, hned vzhlédla a zatleskala.

„To jsem jen já, Rose,“ řekla jsem, protože nejspíš doufala, že je to Rupert.

„Rose. Rose, Rose, Rose!“

„No né, tady někdo dostal hezký přivítání,“ řekla chůva. „Ale nesmíte se tak rozrušovat, děvenko.“

S obavami se na Beth usmála. Chůva byla vždycky pyšná na to, jak nás všechny zvládla vychovat. Dokáže usměrnit dokonce i Algieho. Jenže Beth nad ní neustále vítězí.

„Takovýhle děcko jsem ještě neviděla,“ stěžuje si často. „Žádný rozumný argumenty na ni neplatěj. Netušila jsem, že se ve svém věku budu ještě muset mordovat s tak náročným dítětem. Zahanbuje mě, že mi léta mé praxe nejsou vůbec k ničemu. Neodvažuju se ji ani vzít ven, aby nedostala jeden z těch svejch amoků před lidma.“

V dětském pokoji mívá Beth záchvaty docela často. Nechce se s nikým o nic dělit a neumí si s druhými hrát. Zabaví všechny kostky pro sebe a nestaví si hrad, řadu domečků nebo město – staví z nich věž tak, že jednoduše pokládá jednu kostku na druhou. Dělá to s obrovskou péčí a mumlá si při tom: „Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm, devět, deset.“ Dělá to tak veledůležitě, že docela chápu, proč je Algie často v pokušení jí tu věž zbořit. V pokušení, kterému občas neodolá.

Staví ráda věže i z knížek, přestože to má přísně zakázáno. Když totiž spadnou, hřbety se lámou a stránky se vytrhávají. A nejenže z nich staví věže. Ona si v nich i čte. Dlouho jsem si myslela, že si na to jen hraje. Slečna Raynerová dávno vzdala snahu ji něco naučit, protože při vyučování hrozně vyrušovala. Když jsem však jednou večer přišla do dětského pokoje, našla jsem ji, jak tam sedí na zemi v tureckém sedu a čte si *Poutníkovu cestu*. Opravdu ji četla. Ukazovala si řádky a tiše mumlala. Byla tím tak pohlcena, že ani nezaregistrovala můj příchod.

To mě udivilo. Já jsem plynule četla asi od svých čtyř a půl roku a dnes čtu i knížky pro dospělé, ale *Poutníková cesta* je pro mě příliš náročná. Přečtu vždycky nanejvýš jednu či dvě stránky. Moc se mi však líbí ty zvláštní ilustrace a s oblibou jsem studovala mapy Kristiánovy cesty.

Žasla jsem, že moje zvláštní sestra ten příběh chápala. Možná se jí líbil název Město zkázy. V našem domě bývá často příčinou nějaké zkázy právě ona – a taky často uvázne v Bažině malomyslnosti.

Klekla jsem si vedle ní na kobereček.

„Říkala jsem si, jestli se ti nestýská po Rupertovi, Beth,“ začala jsem.

„Rupert.“ Beth se zatvářila sklíčeně.

„Mně se po něm taky moc stýská. Je teď ve škole, vzpomínáš?“

„Ve škole, vzpomínáš,“ zopakovala.

„Škoda že já nemůžu chodit do školy,“ vzdychla jsem.

„Chodit do školy,“ řekla Beth, jako by tam i ona sama chtěla chodit.

„Je to nespravedlivé. Nemůžeme za to, že jsme holky, že ne?“

„Že ne,“ papouškovala Beth.

„Zajímalo by mě, jestli mi opravdu rozumíš, nebo jen opakuješ, co říkám.“ Natáhla jsem ruku a jemně ji zatahala za dlouhé lesklé vlasy.

Nedošlo mi, že to bude považovat za dotek a začne sténat a otřásat se odporem.

„Ale ne! Promiň. Prosím tě, nezačínej. Nesmíš dostat záchvat, protože se chůva bude zlobit,“ přemlouvala jsem ji.

„Chůva bude zlobit,“ opakovala Beth truchlivě.

„Ale za to můžeš ty, Beth! Proč tě vždycky všechno tak vykolejí?“

„Všechno tak vykolejí.“ Beth se podívala na své ruce, začala si je olizovat a tiše počítat. Snažila jsem se přijít na to, co dělá.

„Ty se chceš umýt jako Cesmína?“ napadlo mě.

„Jako Cesmína,“ souhlasila Beth. Vstala a došla ke své řadě panenek, pečlivě uspořádaných na okenní římse, a začala i jim olizovat porcelánové prsty. Seděly seřazené od té nejmenší palcové z domku pro panenky až k velké Marianne, která kdysi

patřila mně. Už dávno jsem si s panenkami nehrála, ale při pohledu na Marianniny blondaté lokýnky a modré oči mě přepadla nostalgie. Vždycky jsem ji nejdřív položila, aby se jí oči s tichým cvaknutím zavřely, a pak jsem ji posadila, aby je otevřela a usmála se na mě.

„Moje milovaná Marianne,“ řekla jsem a přistoupila k oknu. Vybavilo se mi, že byla tenkrát skoro stejně velká jako já. Tahala jsem ji všude za sebou, takže vláčela nožičky po zemi. Teď jsem ji klidně mohla zvednout a pochovat.

„Ne!“ vykřikla Beth, protože jsem panenkou pohnula. „Ne, ne, ne!“ To bylo jediné slovo, které používala sama od sebe.

„Neprovokujte ji, slečno Rose,“ okřikla mě chůva.

Ignorovala jsem ji. Připadalo mi, že dnes vycházím s Beth úplně báječně. „Myslím, že Marianne je z toho věčného sezení na parapetu celá ztuhlá. Chtěla by se trochu projít.“ Začala jsem panence pohybovat nohama, abych jí to předvedla. Doufala jsem, že se jí to bude líbit, jenže Beth to naopak ještě víc rozčílilo.

„Ne, ne, ne!“ zakřičela a snažila se mi panenku vyškubnout.

„Prosím tě, Beth!“ Začala jsem se s ní o pannu přetahovat. „Pozor! Ať nespadne, nebo –“

A vtom se to stalo. Marianne nám upadla, bouchla se do hlavy – a *zmizely jí oči*. Zapadly někam do hlubin její porcelánové hlavy a tam zachřestily. V obličeji po nich zbyly jen dvě strašidelné temné díry.

Beth zaječela. A ječela a ječela a já jsem ji nedokázala uklidnit. Neutišila ji ani chůva, ani Edie, ani Maggie. Matka nemohla přijít, protože měla návštěvu – lady Mirabelle Robsonovou. Je to zvědavá vousatá stará dáma se žlutýma kozíma očima, ale matka ji má ráda prostě proto, že je to lady.

Zavolaly místo toho otce. Strčil Marianne do skříně, aby ji Beth neviděla, a pak se ji snažil uchlácholit, ale ona se kroutila a kopala. Oči měla zavřené a ústa zkřivená do obdélníku.

„Jemináčku, to je nadělení,“ vzdychla chůva. „Vy budete vážně moje smrt, slečno Beth. Už jsem na ty vaše naschvály moc stará. Pro slitování Boží, přestaňte už vriskat, slečno Beth!“

Ale Beth nepřestala ani pro slitování Boží. Čím víc jsme se ji

já, chůva a otec snažili uklidnit, tím víc křičela. Potom se objevila Edie se vzkazem od matky, že mám přijít do přijímacího pokoje. Lady Robsonová už byla pryč. Matka měla zatažené závěsy a ležela na lenošce s kapesníkem nasáklým kolínskou na čele. V tom šeru jsem ji moc dobře neviděla, ale zlost v její tváři se přehlédnout nedala.

„Edie mi řekla, co se stalo. Jak jsi mohla Beth tak rozčítit? Svou nešikovností jsi tu krásnou francouzskou panenku zničila!“ nařkla mě.

„Já jsem ji *nechtěla* rozčítit! Hezky jsme si spolu povídaly, než jsem se dotkla její panenky. Chtěla jsem ji pobavit, ale nedopadlo to dobře. S tou panenkou mě to opravdu mrzí – vždyť byla i moje a měla jsem ji moc ráda. Možná bychom jí mohli zavázat oči. Vypadala by jako ten obraz Naděje od Wattse,“ napadlo mě. Otec mě jednou vzal na výstavu, kde jsem ho viděla. Připadl mi trochu hrůzostrašný, ale dělala jsem, že se mi líbí. „Prosím, nezlob se tolik, mamá.“ Chtěla jsem ji uklidnit, ale všechno, co jsem řekla, ji ještě víc podráždilo.

„Nemluv se mnou tímhle povýšeným tónem, Rose! Byla bych ráda, kdyby ses konečně poučila a Beth se na sto honů vyhýbala. Vždycky ji rozčítíš. A dnes to bylo obzvlášť nepříjemné a trapné, když tu byla lady Robsonová. A přitom jsem doufala, že tě pozve k nim na návštěvu, aby ses seznámila s její vnučkou. Musíš si najít nějaké slušné kamarádky, Rose. Tak dobře se to vyvíjelo, než Beth spustila ten příšerný řev. Nevěděla jsem, kam s očima. „Co je to za sirénu?“ zeptala se. Přesně takhle to řekla. A teď o tom incidentu určitě poví všem svým známým z lepší společnosti a ti si o mně budou myslet, že jsem hrozná matka, když mám tak nezvladatelné dítě.“ Otřela si zpcené čelo.

„Co je nám po nějaké staré koze, jako je lady Robsonová!“ plácla jsem bez rozmyslu.

Poslala mě do postele, ačkoli už jsem na takové tresty pro malé děti stará. Navíc bylo teprve odpoledne. Řekla jsem si, že je mi to jedno. Dlouho jsem si četla, až z toho i mě začala bolet hlava, a pak jsem si prohlížela otcovu knihu o dílech velkých mistrů. *Mistrů*. Proč nejsou žádné *mistryně*?

Nesměla jsem přijít ani na večeri. Chůva mi místo toho přinesla

misku s mlékem a nalámaným chlebem – tím mě také trestali jako děcko – a pohoršeně nade mnou mlaskla.

„Chudinka Beth!“ zamračila se na mě. „Byla v hrozném stavu. Bála jsem se, že ji zase chytne ten její psotník. A obávám se, že ještě není úplně vyhráno.“

Ležela jsem v posteli a trápila se. Když se setmělo, otec mi přišel dát dobrou noc.

„Já jsem nechtěla Beth rozčítit, papá,“ řekla jsem nešťastně.

„Já vím, že ne, broučku.“

„Ale bude zase v pořádku, vid’?“

„Jistěže bude v pořádku, hlupáčku.“

„Matka mi za to vynadala. Říkala, že ji *vždycky rozčítím*.“

„Mamince teď není moc dobře.“

„Ty se jí pořád zastáváš, papá.“

„To je moje povinnost. Jsem pravý anglický gentleman,“ odpověděl, postavil se a poklepal si na prsa. „Stojím za svou ženou a svými dětmi.“ A srazil podpatky.

„Ale papá. Ty ze všeho uděláš legraci.“

Chytil mě jemně za bradu. „Možná by sis taky měla dopřát víc legrace. Bereš život až příliš vážně. Chtěl bych, abys byla šťastnější.“

„Já někdy *jsem* šťastná. Jen se mi teď hrozně stýská po Rupertovi.“

„Všem se nám stýská.“

„I Beth se po něm stýská. Papá, slib mi, že nebude mít záchvat.“

„Určitě ne.“

„Je smutná kvůli chudince Marianne. Asi bychom ji měli nechat zavřenou ve skříni, když teď vypadá tak hrůzostrašně.“

„Zítřka ji vezmu do nemocnice pro panenky,“ řekl otec.

„Něco takového opravdu existuje, nebo je to další legrace?“

„Existuje. A mám tušení, že dokážou Marianne úplně vyléčit. Pokud tam bude muset zůstat moc dlouho, možná se poohlédnu po nějaké jiné panence, která by Beth zatím dělala společnost.“

„Ty ji tak rozmazluješ, papá! Vlastně nás rozmazluješ všechny.“ Pohlédla jsem na něj. Ve světle svíčky nebylo moc dobře vidět, ale připadal mi hodně unavený a ustaraný. Vybalily se mi všechny ty historky z dob jeho mládí. „Nepřeješ si

někdy, abys byl pořád ještě svobodný, mohl si malovat, jak se ti zlíbí, a neměl jedinou starost na světě?“

Otec se zasněně usmál. „A co bych dělal s tebou a se všemi tvými sourozenci? Strčil vás do skříně k Marianne? Běž už spát, drahoušku.“

„Říkám si, že bych mohla jít za Beth – omluvit se jí a dát jí dobrou noc,“ napadlo mě.

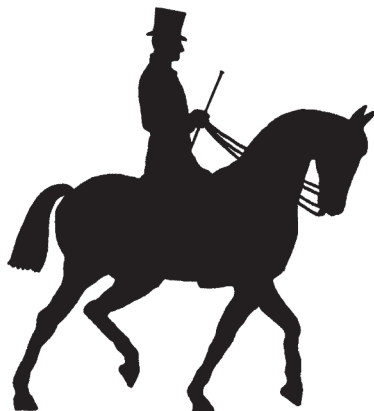
Otec chvíli přemýšlel. „Raději ne. Nechceme ji přece vzbudit, pokud už ji chuva dala spát.“

„To asi ne,“ uznala jsem. Snažila jsem se usnout, ale stále jsem musela myslet na Beth. A dlouho potom, co šli rodiče spát, jsem se vyplížila ze svého pokoje, prošla po špičkách chodbou a tiše vstoupila do dětského pokoje. Sebastian, Algie a Clarrie leželi ve svých postýlkách a chuva hlučně chrápala. Na konci v rohu byla postel, na níž spala Beth.

Naklonila jsem se nad ni a chvíli si ji ve tmě prohlížela. Hlavu měla zabořenou do polštáře a vlasy spletené do copu, který jí jako had ovíjel ramena. Zadržela jsem dech, protože má hodně lehké spaní. Naslouchala jsem jejímu dechu. Byl tichý a pravidelný a mně se ulevilo.

Natáhla jsem ruku a zlehka ji pohladila po rameni. To byla jediná příležitost, kdy jsem se jí mohla dotknout. Pohnula se. Kousla jsem se do rtu – ale nevzbudila se.

„Dobrou noc,“ zašeptala jsem. Beth něco zamumlala ze spaní, jako by mi i ona přála dobrou noc.

3

BETH MÁ NOVOU CHŮVU. Přišla k nám na doporučení lady Robsonové.

„Moje snacha měla menší problémy s mým třetím vnukem Marmadukem. Byl tak paličatý, až jsem myslela, že jeho ducha nikdy nezlomíme. Vzala jsem to do svých rukou a našla jsem jednu úžasnou kvalifikovanou zdravotní sestru – a během několika týdnů jsme mohli vidět, jaká se s tím chlapečkem stala změna. Najednou z něj bylo klidné a poslušné dítě. Chůvu Buddovou vám velice doporučuji, paní Riversová. Uvidíte, že si s vaší problematickou dceruškou poradí, to vám slibuji. Má velice dobré doporučení,“ tvrdila matka.

„Mně stačí doporučení od vás, drahá lady Robsonová,“ řekla matka podlézavě.

Dostala na chůvu Buddovou kontakt a ta přišla okamžitě. Mně se nelíbí, ani co by se za nehet vešlo. A k tomu mám výčitky svědomí. Můžu za to já, že se Beth tak rozčílila, když tu byla lady Robsonová. Chůva Buddová je hubená a tvrdá jako okapová roura, přestože se snaží působit dojmem něžné a prosté ženy, která miluje děti. O své svěřenkyni mluví jako o „mé

drahé malé Beth“. Pochybují, že jí na to Beth skočila. Ošálit se nedala ani naše stará chůva.

„Jděte mi s tou vaší chůvou Buddovou k šípku! Co ona nadělá řečí o tom, jak je ‚kvalifikovaná‘! Mně je ten její certifikát ukradený. A nedovolím, aby bila mou Beth. Nestrpím, aby kterýkoli z mejch dětí dostalo výprask.“

Zatím to vypadá, že chůva Buddová se Beth ani nedotkla. Nezvyšuje na ni hlas. Přitom se Bethino chování *začalo* zlepšovat. Nechápu, jak to dokázala. Trvala na tom, že musí mít se svou svěřenkyní samostatnou místnost, takže teď spolu obývají velký zelený pokoj pro hosty. Chůva Buddová prý potřebuje klid na to, aby mohla s Beth pracovat.

Hrozně mi vadí, že se s Beth nemůžu vídat, kdy chci. Když jsem poprvé vtrhla do jejich pokoje bez zaklepání, Buddová mi vynadala.

„Ale no tak, slečno Rose. Nepřeji si, abyste rušila mou slečnu Beth,“ řekla mi sladkým sirupovým hlasem. „Potřebuje si trochu odpočinout. Běžte si po svých.“

Odmítla jsem jít si po svých. Beth mi dělala starosti. Když jsem s ní mluvila, skoro se nepohnula. Hýbala víčky a něco mumlala, ale nebyla úplně vzhůru.

„Myslím, že jste ji včera moc vyčerpala,“ obvinila jsem chůvu.

„Spánek je přírodním lékem, slečno Rose. Slečna Beth potřebuje co nejvíc odpočívat. Polovina jejích obtíží je způsobena tím, že je jednoduše *přetažená*. A teď už utíkejte a nesnažte se mě učit moje řemeslo. Jsem kvalifikovaná zdravotní sestra, to přece víte.“ Kývla hlavou směrem k certifikátu, který si tu pověsila na zeď.

Nevěděla jsem, co mám dělat. Šla jsem se poradit se starou chůvou.

„Tady jste, slečno Rose! Propáníčka, vždyť ještě nejste ani učesaná! Slečna Raynerová už je v učebně. Pospěšte si. A koukněte se na ty zablácené boty! Zapomněla jste je dát Jackovi vyčistit.“

„Boty teď nejsou důležité. Chůvo, Beth ještě pořád spí a chůva Buddová ji nechce vzbudit. Nemyslíte si, že už by to měla udělat?“

„Já jsem pyšná na to, že jsem svoje dětátka měla vždycky umytý a oblečený do osmi hodin,“ odpověděla. „Ale ta namyšlená madam Buddová má očividně jiný zvyklosti. Nejspíš je jí to jedno. A to mi ještě předhazuje, že Robsonovic děti mají daleko lepší péči!“

„Prosím, pojdte se mnou Beth vzbudit, chůvo.“

„No, zkusíme to,“ souhlasila. „Ale chůva Buddová mi nepoděkuje za to, že ji vyrušuju.“

Vydaly jsme se společně do pokoje pro hosty. Chůva s sebou nesla i malou Phoebe.

„Copak to je? Další návštěvníci?“ zamračila se Buddová. „Buďte zticha! Nechci, aby se moje malá pacientka vzbudila dřív, než bude připravená. Potřebuje svůj spánek pro krásu.“

„Ukažte mi moji Beth,“ nedala se zastrašit chůva. Snažila se ji zatřepáním probudit, ale Beth jen ospale zasténala.

„Pro Krista Pána, přestaňte mi ji budit!“ rozčilila se Buddová.

„Připadá mi úplně schváčená,“ pokračovala chůva. Natáhla ruku a dotkla se Bethina čela. „Mohla by mít horečku.“

Phoebe začala fňukat a dožadovat se svého mlíčka.

„Nesmysl. Je jí jen horko z toho, jak je přikrytá peřinou,“ odpálkovala ji Buddová. „Já být vámi, raději se starám o své vlastní svěřence. Za slečnu Beth už nemáte žádnou zodpovědnost. Vy jste ji přece nezvládala, není to tak?“

Beth zasténala a přitáhla si kolena k bradě, jako by i ve spánku vnímala to nepřátelské ovzduší.

„Prosím vás, nehádejte se. Rozrušujete Beth,“ řekla jsem jim.

Ony se místo toho vrhly na mě. Prý se mám starat o sebe. Zpucovaly mě a poslaly do učebny.

Dopolední vyučování slečny Raynerové mi připadalo ještě suchopárnější než jindy. Měla jsem napsat „Příhody králíka Karlíka“ a pak se prokousat dvěma stránkami příkladů na dělení.

„Příhody *králíka Karlíka*, slečno Raynerová? Je mi třináct let! A dělení jsem ovládala už v osmi letech.“

Nervózně na mě zamrkala, ale za prostořekost mi nevynadala. „Máš pravdu, Rose,“ uznala. „Moc mě to mrzí, drahoušku. Připravím ti nějakou vhodnější práci.“

Navrhla, že mám napsat esej na téma „Povinnosti mladé

dámy“, a pak mi dala za úkol počítat položky na vymyšlených stránkách „domácího účetnictví“, což bylo obojí neuvěřitelně nudné. To už by asi bylo lepší psát „Příhody králíka Karlíka“.

Nové úkoly jsem bohužel nebrala příliš vážně. Napsala jsem, že jelikož mají mladé dámy tolik únavných povinností, měly by neprodleně odhodit šaty a zástěry, obléknout si kalhoty, sbalit si svých pět švestek a jít hledat štěstí do světa. Pročetla jsem si všechny vymyšlené účtenky za dva a tři čtvrti yardu modré stuhy po pěti pencích za yard a tucet a půl žlutých růží po půl-penci za květ a napsala jsem, že kupovat stuhy je zbytečné a že pampelišky jsou hezčí než růže a dají se natrhat na každé louce zadarmo.

Slečna Raynerová vzdychla. „Dnes moc nespolupracuješ, drahoušku,“ řekla smutně.

„Promiňte. Nechtěla jsem na vás být ošklivá, slečno Raynerová. Jsem prostě nešťastná z toho, že Rupert je teď ve škole, a já ne. Připadám si odstrčená. Takhle zůstanu trčet doma navždycky,“ postěžovala jsem si. Měla jsem v krku knedlík a slzy na krajíčku.

„Úplně chápu, jak se cítíš, Rose.“ Slečna Raynerová pohlédla na mladší sourozence, kteří teď malovali obrázky králíčků. Sebastianovi seděla na rameni jeho myš a okusovala kousek sýra, který pro ni ukradl v kuchyni. Když slečna Raynerová zjistila, že jsou všichni zaměstnaní, sedla si na pohovku a naznačila mi, že se mám posadit vedle ní. Udělala jsem to, přestože je pohovka tak nepohodlná. Původně byla v přijímacím pokoji, ale jelikož na ní Algie tak často skákal, je úplně prověšená.

Slečna Raynerová mě pohladila po ruce. „Ale no tak, Rose. Jistěže se ti stýská po Rupertovi. Všem se nám stýská, protože je to milý hoch. Ale nesmíš si myslet, že tvůj život skončil! Propáníčka, vždyť teprve začíná! Za rok za dva ti rodiče seženou učitele, který tě naučí nějaký cizí jazyk a bude ti dávat hodiny zpěvu a hry na klavír, aby ses ještě víc zdokonalila. A než se naděješ, bude ti sedmnáct, budeš představena u dvora a pak, můj Bože, prožiješ krásné časy, kdy budeš chodit v nádherných šatech na plesy a budeš se seznamovat s mladými šviháckými gentlemany.“ Oči se jí při té představě úplně rozzářily.

Přemýšlela jsem, jestli slečna Raynerová někdy sama toužila po plesích a mladých gentlemanech. Pro ni by ale tenkrát nebylo možné chodit na plesy – pocházela totiž z chudé rodiny. Měla staré rodiče, a když zemřeli, musela se začít živit jako guvernánka. Určitě bych s ní neměnila. Jaká to musí být hrůza mít každý den na starost Algieho! I Clarrie dokáže být pěkně protivná a Sebastian je navzdory své klidné povaze dost náročný. A samozřejmě jsem tu ještě já, otravná holka, která bloumá po domě a proti všemu se nesměle bouří.

„Promiňte, slečno Raynerová,“ omlouvala jsem se. „Já vím, že vám musím připadat sobecká a rozmazlená.“

„Ale vůbec ne, drahoušku,“ tvrdila ta dobrá duše. „Jen se teď z pochopitelných důvodů cítíš osamělá. Mladší sourozenci jsou o moc mladší než ty a chudinka Beth ti nedokáže dělat společnost, přestože věkem jste si blízké.“

„Dělám si o Beth velké starosti, slečno Raynerová,“ svěřila jsem se jí.

„I já si dělám starosti,“ souhlasila. „Připadám si neschopná, že jsem ji nedokázala učit. Jenomže já jsem si s tou chudinkou už nevěděla rady. Bohu díky, že teď má náležitou a odbornou péči.“

„Mně právě nepřipadá, že by o ni chůva Buddová pečovala náležitě. Ani ji nepovažuji za odbornici,“ řekla jsem. „Přitom o ní všichni mluví, jako by to byla samotná Florence Nightingalová.“ Nedávno jsem četla o tom, co všechno Florence Nightingalová dokázala během krymské války. To byla žena, která neposedávala doma a nevyplňovala svůj prázdný život plesy a parádními šaty! „Slečno Raynerová, myslíte si, že mám vhodné vlastnosti na to, abych se stala průkopnickou zdravotní sestrou? Nebo dokonce lékařkou?“

„Jemináčku, drahoušku, s tímhle nápadem by asi vaše maminka nesouhlasila!“

„Ale otec by mohl souhlasit – přestože by byl radši, kdyby ze mě byla malířka. Jenže já nevím, jestli k tomu mám sklony a vlohy. Myslím, že bych nevydržela celé dny trčet v ateliéru a malovat jeden portrét. Přitom by bylo krásné umět malovat jako lady Butlerová.“

„A kdo to je, drahoušku? Nějaká matčina přítelkyně?“

„Ne, to ne. Je to opravdová malířka. Otec mě jednou vzal do Královské akademie a ukázal mi jeden její úžasný obraz. Je obrovský a jsou na něm vojáci a koně. Připadalo mi, jako by koně mohli každou chvíli vyskočit z plátna a podupat nás! Lady Butlerová se specializuje na vojenské bitvy. To by se líbilo i mně. Bylo by to ohromně vzrušující!“

„Já si myslím, že to není moc dobrý nápad,“ mírnila moje nadšení slečna Raynerová. „Nepřipadá mi to jako vhodné téma pro malířku.“

Nevšímal jsem si jí. Je moc milá, ale co se týče umění a několika dalších oborů, není moc dobře informovaná. Zbytek dopoledne jsem trávil pokusy nakreslit vojáka na koni. Byla to ztráta času. Nedokážu vytvořit přesvědčivě vypadajícího vojáka. I když jim udělám kníry a hodně široká ramena, pořád vypadají jako dívky. A s koňmi je to ještě horší. Tak především mají divné nohy. Musí být tak matoucí mít čtyři. Jak to dělají, aby se jim nerozběhly na různé strany? A jsem si celkem jistá, že kolena zadních nohou se jim ohýbají nějak špatně, ale nedokážu přesně říct *jak*. Otec má pravdu. *Musím* dělat skici podle skutečnosti.

Poprosila jsem tedy chůvu, jestli bychom nemohli jít do Hyde Parku, až se děti po obědě vospí. „Chtěla bych jít do Rotten Row a dívat se, jak tam lidé jezdí na koních. Dětem by se to moc líbilo a já bych mohla kreslit,“ vysvětlila jsem.

„To nemyslíte vážně, slečno Rose. Je to moc daleko, zvlášť pro slečnu Clarrie. A troufám si říct, že to bude náročný i pro pana Sebastiana – to dítě vůbec nemá výdrž. A já jsem ten chudák, co by musel celou cestu vézt slečnu Phoebe v kočárku, a to mě dnes obzvlášť bolely nohy,“ protestovala chůva.

„Kočárek můžu vézt já – vůbec by mi to nevadilo. Vlastně byste ani nemusela chodit s námi. Já se postarám o děti a vy si můžete dát nohy nahoru a krásně si odpočinout. Procházka udělá Sebastianovi dobře – mohly by mu trochu zčervenat tváře. Pokud se unaví Clarrie, strčím ji do kočárku k Phoebe a povezu je obě. A vy i já dobře víme, že Algie se nikdy, ale nikdy neunaví. A potřebuje se trochu hýbat, začíná být až moc baculatý,“ snažila jsem se ji přesvědčit.

Chůva však trvala na tom, že musíme jít na svou obvyklou

procházku – po ulici do růžové zahrady, kolem rybníčka a zase zpátky. Na téhle procházce už jsem byla *tisíckrát*. Ušla bych to i poslepu.

Nakonec vyrazila na procházku jen s mými mladšími sourozenci a já jsem zůstala doma. Posadila jsem se na okenní sedadlo na schodišti se skicákem na klíně a tužkami v kapse. Otec byl někde venku, matka ležela v přijímacím pokoji, chůva Budová byla nahoře s Beth a ostatní služebnictvo pracovalo dole v přízemí. Dům se zdál být úplně tichý, jen v hale tikaly staré hodiny po dědečkovi.

Poslouchala jsem to pravidelné tikání a snažila se s ním sladit dech. Připadalo mi, že ke mně promlouvají. *Připrav se! Vyraz ven! Utíkej!*

Tak jsem to udělala! Nezastavila jsem se ani pro kabát a klobouk. Jednoduše jsem popadla skicák, přešla vzorovaný koberec v hale, vzala za kliku dveří a vyšla ven. Pro štěstí jsem pohlédla hlavy našich lvů, nejdřív jednoho, pak i druhého, a vykročila jsem.

Už jsem párkrát byla sama venku. Otec mě občas posílá hodit dopis do poštovní schránky na červeném sloupu na konci ulice. Můj život je tak omezený, že i nejmenší výlet je pro mě dobrodružství. Jít bez doprovodu do Hyde Parku mi připadalo jako dobrodružná plavba proti proudu Amazonky.

Zpočátku jsem šla jen hodně rychle, ale za rohem jsem se rozběhla. Utíkala jsem s roztaženými rukama, jako bych letěla. Tahle nově nabytá svoboda byla opojná. Nemohla jsem uvěřit, jak snadné bylo uniknout z toho vězení, kterým je pro mě náš dům. Proč jsem to neudělala už dřív? Mohla bych takhle vyklouznout každé odpoledne!

Na Kensingtonské třídě jsem se musela trochu uklidnit, protože pár dam na mě tázavě civělo a jedna neomalená žena v černých šatech mě chytila a zeptala se mě, jestli jsem neutekla chůvě.

„Už jsem moc stará na to, aby se o mě starala chůva,“ odsekla jsem a vykroutila se jí.

Po tomhle incidentu jsem šla spořádaně, protože jsem nechtěla přitahovat další pozornost. Bylo příjemné prohlížet si výlohy,

přestože se mi nelíbily ani jedny vystavené šaty. Vadí mi, jak jsou dámské šaty tuhé a upjaté. Jestli zůstanu tak hubená a plochá, jako jsem teď, možná nebudu muset nosit korzet a všechno to ohavné spodní prádlo. Budu mít volné šaty z nějakého měkkého hedvábí s krásným vzorkem – třeba něco na způsob kimona. Otec obdivuje orientální umění a má ve svém ateliéru sbírku krásných japonských grafik.

Možná se ze mě jednou stane malířka, pokud budu vytrvale cvičit každý den. Na práci budu nosit volnou halenu a podle libosti si do ní utírat štětce. Otec je často zamazaný od barev a ruce mívá buď pestrobarevné od kříd, nebo černé od uhlí. Snad proto se od něj matka nechává obejmout s takovou nechuťí.

Šla jsem dál a po dlouhé době došla do Hyde Parku. Posadila jsem se vedle Rotten Row a začala kreslit pány na koni. Dámy mě nezajímaly, protože seděly na koni z boku a byly celé nějak divně nakřivo. Navíc, pokud je mi známo, zatím žádná dáma nebojovala v bitvě.

Dělala jsem skici hnědých koní, černých koní a šedých koní – nádherná štíhlá zvířata, která vypadala jako úplně jiný druh než stará herka našeho mlékaře nebo mohutný valach uhlíře. Zjistila jsem, jak mají zakřivený krk a na kterou stranu se jim ohýbají kolena. *A přesto* pořád vypadali divně.

Opravdu jsem se snažila, ale nakonec jsem to musela vzdát. Navíc mi brzo začala být zima a šaty se mi úplně pomačkaly, jak jsem tam seděla ve vlhké trávě. Nevěděla jsem, kolik je přesně hodin. Musela jsem se vrátit, aby z toho nebyl malér.

Taky že z toho *byl* malér. Zřejmě jsem přišla o celou hodinu později než chůva s dětmi, což bylo dost času na to, aby služebnictvo prohledalo celý dům. Chůva to řekla matce a ta poslala Maggie pro policistu, protože si mysleli, že mě mohl někdo unést!

Stála jsem v přijímacím pokoji a mračila se, zatímco mi matka hubovala. Mluvila vleže a na čele měla kapesník namočený do kolínské, jelikož z mého zmizení dostala další ošklivou migrénu.

„Styďte se, slečno Rose,“ sykla na mě Edie. „Jak můžete být tak bezohledná? Vaše matka byla strachy úplně bez sebe.“

„Promiň, mamá. Nechtěla jsem ti způsobit starosti. Myslela jsem si, že se prostě jenom sama projdu,“ vysvětlovala jsem.

Reagovala, jako bych si vzala do hlavy, že se budu procházet po Kensingtonu jako lady Godiva, oblečená jen do svých vlasů.

„Musíš přece chápat, že třináctileté dítě se nemůže samo toulat po Londýně!“

„Ale Rupert to dělá. Docela často,“ namítla jsem. „Copak si nepamatuješ na ten den, co utratil všechno své kapesné za drožku do Buckinghamského paláce, aby se podíval na vojáky v červené uniformě?“

„To si samozřejmě pamatuji! Uličník jeden!“ Matka láskyplně zavrtěla hlavou. Můj starší bratr podle ní *nikdy* nemůže udělat nic špatně. „Rupert je mladík s velmi nezávislým duchem. A umí se o sebe postarat. Chlapci nejsou ohroženi tím nebezpečím, co hrozí děvčatům. Venku je spousta zlých chlapů, kteří číhají na mladé dívky!“

Tu poslední větu sykla tak dramaticky, až se zdálo, že podle ní číhají v ospalých ulicích Kensingtonu tisíce šílených hrdlořezů připravených skočit na jakoukoli dívku, která půjde okolo. Při té představě jsem se pousmála, což ji rozzuřilo.

„Co si to dovoluješ takhle se mi vysmívat, ty drzoune! Myslíš si o sobě, že víš všechno nejlíp?“

Myslela jsem si, že vím *spoustu věcí* lépe než matka, ovšem bylo mi jasné, že říct to nahlas by bylo osudné. Mlčela jsem tedy a koukala se na špičky svých bot. Moje bílé saténové pantofle vypadaly po té procházce hrozně. Vzpomněla jsem si na tu dobrodružnou pohádku o červených střevíčkách. Možná už ty svoje bílé saténové pantoflíčky nikdy nesundám. Budou mě nosit dál a dál, až protančím křížem krážem celou Británii a skončím tak, že zemřu vyčerpáním kdesi ve skotských horách či pádem do nějakého velšského vodopádu. (Moje zeměpisné znalosti byly příliš mlhavé na to, abych dokázala říct konkrétní jména těch míst.)

„Rose! Ty mě budeš ignorovat?“ vyjela matka ostře. „Kde jsi byla? Okamžitě mi to řekni!“

„V Hyde Parku,“ odpověděla jsem.

„Nelži mi.“

„Vážně jsem tam byla, mamá. Můžeš se zeptat chůvy. Prosila jsem ji, aby nás tam vzala, ale ona říkala, že pro malá děvka je to moc daleko.“

„*Samozřejmě* je to pro ně daleko. A proč jsi chtěla jít zrovna do Hyde Parku? Děti chodí do Kensingtonské zahrady,“ divila se matka.

„Nechtěla jsem se koukat na děti. Ty mám doma. Chtěla jsem se dívat na jezdce v Rotten Row.“

„Tebe zajímá jízda na koni?“ zeptala se matka. Její tón najednou nebyl tak nepřátelský. „A proč jsi mi to neřekla dřív?“

4

SNAŽILA JSEM SE MATCE vysvětlit, že na koni jezdit nechci. Když jsem byla malá, netoužila jsem ani po houpacím koni. Sednout si na obrovské zvíře, které má široké nozdry, ostré zuby, okovaná kopyta a nevyzpytatelnou povahu, mi připadalo jako hodně hloupý nápad. Matka mluvila o své přítelkyni, paní Feynsham-Jonesové, jejíž dcery uměly jezdit na koni přímo skvěle. Možná by mě prý mohly vzít na vyjížďku s sebou.

„Já *nechci* jezdit na koni, mamá,“ bránila jsem se. „Navíc ty Feynsham-Jonesovy holky nesnáším. Jsou pěkně protivné, všechny tři.“

„Přestaň si hloupě vymýšlet, Rose! Feynsham-Jonesova děvčata jsou milé mladé dámy,“ prohlásila matka.

Nejsou sice šlechtická rodina, ale matka má pocit, že rodina s dvojitým jménem skoro jako by byla. Navíc u jejich prostřední dcery máte zdvojená jména hned dvě. Lucinda-May je stejně stará jako já a je to nejhloupější stvoření na zeměkouli. Je dokonce ještě horší než její hloupá starší sestra Pamela a ukňouraná mladší sestra Cecily. V létě u nás byly na návštěvě a byla to hrůza.

Matka tenkrát přinutila chůvu být v dětském pokoji zavřená

s Phoebe a Beth, aby nám Beth nedělala ostudu. Trvala na tom, že já a Clarrie si musíme vzít naše nejlepší slavnostní šaty a Sebastian s Algiem si měli obléknout své světlé letní obleky. Rupert se rozhodl pro pružované sako a kriketové kalhoty. Tolik mu slušely, že mu matka dovolila si je nechat, přestože se pro tuhle příležitost moc nehodily.

Rupert byl jediný, kdo ten den neměl malér. Hrál složitou hru „okouzlování Pamelý“. Seděl vedle ní a dával jí otázky, jako by ho opravdu zajímaly její odpovědi. Potom ji zásoboval šálky čaje a piškotovými dortíky s jahodami tak gentlemansky, až to vypadalo jako parodie. Ona se culila, házela svými dlouhými loknami a hihňala se jeho vtipům. Obličej jí přitom zružověl jako ta poleva na dortu. Myslela si, chudák hloupá, že Rupert je z ní opravdu paf, ale kdykoli se sklonila nad dort nebo čaj, Rupert se podíval na mě, obrátil oči v sloup a zívł. Bylo těžké nevypřsknout smíchy.

Já jsem se měla věnovat Lucindě-May, ale byl to úkol nad lidské síly. Vlastně nevím, jak se společensky konverzuje. Zeptala jsem se jí, jaké má ráda hry, a ona na to, že se právě naučila hrát bezique a že se jí to moc líbí. Nabídla mi, že mě ho naučí, a poprosila mě, abych donesla dva balíčky karet. Vyšlo najevo, že bezique je neuvěřitelně nudná karetní hra. Já jsem měla na mysli nějaké *opravdové* hry, jako třeba na piráty, na divochy nebo na dámy v nebezpečí, zkrátka ty hry, jaké jsme hráli s Rupertem. Když jsem jí je vysvětlila, tvářila se pohoršeně.

„Já už nehraju takovéhle hrubé dětinské hry,“ prohlásila a vrhla na mě soucitný pohled, jako bych byla opravdu divná.

Tak jsem se jí zeptala, jaké se jí líbí knížky. To jsem považovala za bezpečné teritorium.

„Já už dneska moc nečtu. Ale dřív jsem si docela ráda četla pohádky,“ odpověděla.

Jak to může vydržet bez knih? Já čtu, když se probudím, když jdu spát, ve vaně, při svačině v dětském pokoji, když mě pošlou na zahradu nadýchat se čerstvého vzduchu – a na okenním sedadle na schodišti vydržím číst celé hodiny.

„Možná nemáš žádné zajímavé knížky,“ usoudila jsem. „Mohla bych ti nějaké půjčit, jestli budeš chtít. Čtu všechno, co

mě zajímá – třeba romány pro dospělé. Ale líbí se mi i některé pohádky. Jaké máš nejraději? Já ty o Jackovi: *Jack a kouzelná fazole* a *Jack a obří*.“

Lucinda-May se zatvářila zmateně. „Mně se nikdy nelíbily pohádky o klucích, a už vůbec ne o obrech. Já mám ráda pohádky o vílách.“

Ach jo. Tak *tyhle* pohádky. O klášných loštomilých vílách. V tu chvíli jsem se přestala snažit ji zabavit. Vymyslela jsem si výmluvu, že musím na záchod, zmizela jsem a už se nevrátila. Nemohla jsem jít zpátky na svoje okenní sedadlo, protože tam by mě našly chůva a Edie. Použila jsem schodiště pro služebnictvo a vyšla po něm až do podkroví. Tady mě určitě nikdo hledat nebude.

Nakoukla jsem do pokojů služebných, protože jsem se o nich chtěla dozvědět něco víc. Udivilo mě, jak byly holé: měly tu jen železnou postel, stojánek s lavorem a konvicí na vodu a na dveřích dva háky na oblečení. Postel nebyla moc veliká, ale evidentně na ní musely spát dvě. Snažily se trochu si ten pokojíček vyzdobit. Na podlaze ležel kobereček utkaný ze zbytků látek, postel byla zakrytá patchworkovým přehozem a na okenním parapetu měly dva porcelánové kokršpaněly z pouti. Přemýšlela jsem, jestli jim je tam vystřelil nějaký ctitel.

Ostatní místnosti v podkroví se používaly k uskladnění starého nábytku a odložených věcí. Ve většině byly na zemi kbelíky, protože sem zatékalo střechou. Ještěže chůva spí v dětském pokoji s dětmi a Buddová s Beth v pokoji pro hosty.

Zbylé služebnictvo spalo v přízemí. Pan Hodgson měl svou vlastní komůrku a paní Harrisonová sdílela pokojík s Mary-Jane, která se musela vmáchnout na postel vedle mohutného kuchařčina těla. Malý Jack se musel obejít bez postele. Spal na koberečku pod kuchyňským stolem. Není to ten Jack, co vyšplhal po kouzelném fazolovém stonku a zabil obry. Tenhle Jack nám všem čistí boty. Přitom ty jeho jsou úplně prošlapané, a když chodí, podrážky mu komicky pleskají. Vlastně to není moc komické.

Jsou si Jack a Mary-Jane tak blízcí jako my s Rupertem? Povídají si spolu o samotě? Mluví o nás? Mají nás rádi, nebo námi pohrdají?

Musela jsem se vrátit dolů, protože někdo začal hrozně ječet. V první chvíli jsem si myslela, že to musí být Beth. Jenže tenhle jekot byl nezvykle vysoký – a zjistila jsem, že ho vydává Lucinda-May! Stála na sametové pohovce v přijímacím pokoji a vřeštěla z plných plic.

Udiveně jsem na ni zírala. Potěšilo mě, že se ta hloupá dívka chová tak nemožně a předvádí záchvat, za jaký by se nemusela stydět ani Beth. Nicméně vyšlo najevo, že to není záchvat vzteku. Řvala hrůzou. Sebastian měl pod košili Montmorencyho a ten, když zavěštil jídlo, se vzbudil, proklouzl mezi jeho knoflíky a seběhl mu dolů po hrudníku, přes břicho a po noze až na koberec.

Sebastian se ho snažil chytit, zatímco Algie a Clarrie se smáli. Zato všechny tři Feynsham-Jonesovy dívky reagovaly naprosto směšně. Cecily skočila na klín své matce a rozlila jí čaj. Pamela se chytila Ruperta a divže si nesedla na klín *jemu*. Lucinda-May si neměla komu sednout na klín, tak vyskočila na pohovku a začala vřeštět. Kdyby do pokoje vběhl lidožravý lev, nemohla by vyvádět víc.

Chudáka malého Montmorencyho všechen ten hluk polekal, a tak zaběhl pod pohovku. Sebastian tam musel vlézt za ním. Vynořil se s chomáčky prachu přilepenými ke světlému obleku, protože Maggie není zrovna puntičkářská, když zametá.

Po odchodu Feynsham-Jonesových matka zuřila. Pohrozila Sebastianovi, že pokud mu ještě někdy Montmorency uteče, hodí ho Cesmíně. Nejspíš to nemyslela vážně, ale Sebastian se rozplakal a prohlásil, že v tom případě bude muset také bydlet v kleci, protože se nedokáže od Montmorencyho odloučit. Já s Algiem a Clarrie jsme měli z toho nečekaného vývoje události radost, jelikož jsme měli Lucindy-May a malé ušišlané Cecily plné zuby.

„Ty nejsi rád, že už ta protivná Pamela odešla?“ zeptala jsem se Ruperta.

„Jasně!“ přitakal.

„Nechápu, jak jsi mohl vydržet, že se k tobě tak tiskla!“ zasmála jsem se.

„No jo, to bylo děsné,“ souhlasil Rupert.

Výjimečně jsme byli všichni jednotní. Spojilo nás pohrdání Feynsham-Jonesovými dívkami. Byla jsem si jistá, že stejně tak pohrdají ony námi. Určitě nebudou chtít, abych se s nimi jela projet, ať se bude matka sebevíc snažit se jim vlichotit.

Když jsem tak přemýšlela o té katastrofální návštěvě, vzpomněla jsem si znovu na Mary-Jane a na Jacka. Měla jsem spoustu předsevzetí a nápadů, jak jim vylepším život, jenže potom jsem se tak soustředila na to, abych si ještě užila těch pár posledních týdnů, co je Rupert doma, že jsem neudělala nic.

Rozhodla jsem se, že se o něco pokusím teď. Jen jsem nevěděla, jak do toho. Nemůžu jednoduše napochodovat do suterénu a oznámit jim, že chci být jejich kamarádka. Znělo by to divně. Ale pak jsem dostala nápad, že bych je mohla nakreslit. Otec také kreslí chudé děti, když vytváří ilustrace do knih Sarah Smithové, tak proč bych to nemohla zkusit já?

Kuchařka a pan Hodgson byli velmi podezřívaví, když jsem je poprosila, jestli by se mnou Mary-Jane a Jack mohli jít na půlhodinku nahoru.

„Na co potřebujete Mary-Jane? Musí mi teď oškrábat zeledninu na večeři. Já vím, že je tak trošku nemehlo, ale jinak je to hodná holka. Nechcete si na ni stěžovat matce, že ne, slečno Rose?“ vyptávala se kuchařka, zatímco se Mary-Jane schovávala za jejími zády a kousala se do rtu.

„Má snad mladej nějaký malér?“ zeptal se pan Hodgson. „Řekněte mi, co proved, a já si to s ním vyřídím, slečno Rose. Ale musím říct, že boty čistí pěkně. Blejskaj se jako zrcadlo. Už bysme z něj mohli udělat komorníka, i když se ještě má co učit. Je sice pořád trošku neotesaný, ale v jádru je to hodnej chlapec.“ Stejně dal Jackovi pro jistotu pohlavek. Bylo však na něm vidět, jakou o něj má starost, takže z toho vyšlo skoro pohlazení.

„Nic neprovedli. Svou práci určitě vykonávají skvěle. Jenom bych si je chtěla nakreslit, pokud vám to nevádí,“ vysvětlila jsem.

„*Nakreslit?*“ podivili se jednohlasně. Vypadali, že jim to *vadí*, a přesto jim dovolili jít nahoru se mnou. Nejspíš museli. Jsem nejstarší dcera paní a pána domu. Oni jsou sloužící. Připadalo mi zvláštní, že mohu dospělým říkat, co mají dělat, ačkoli jsou tak staří, že by mohli být mými prarodiči.

Mary-Jane a Jack se za mnou neochotně a nervózně vydali. Vlastně jsem nevěděla, kam je mám vzít. Hosty jsme obyčejně brávali do přijímacího pokoje, ale to mi nepřipadalo zrovna rozumné, zvlášť kvůli tomu, že tam matka polehávala na své lenošce. Přemýšlela jsem, že bych je vzala do svého pokoje, jenže to byl můj soukromý prostor a neměla jsem ráda, když mi ho někdo narušoval, moje sourozence nevyjímaje. Nejvíc mi vadil Algie.

Ani dětský pokoj nebyl moc vhodný. Chůva by nesouhlasila s tím, že by se do jejího teritoria vetřelo služebnictvo z kuchyně. Otec byl někde venku a pořizoval si skici. Napadla mě smělá myšlenka: použiji jeho ateliér.

Stejně jsem měla strach. Otec mě sice dovnitř pouští, ale pouze když tam je. A musím být v klidu a nerušit ho. Nevadí mu, když se dívám na jeho současnou tvorbu, ovšem nesmím se dotýkat jeho kreseb a olejomalb ani přendávat rekvizity rozmístěné v ateliéru. Víím, že Algie nebo Clarrie by tu udělali nepořádek a Sebastian by neodolal a oblékal by se do draperií. Co když se Mary-Jane a Jack budou chovat jako moji sourozenci?

Jenomže oni se *nechovali* jako normální děti. Stáli mezi dveřmi jako sochy a civěli na otcovy obrazy. Nejvíc je vyváděla z míry nedokončená malba ctihodné Louisy, opřená v rohu. Je to akt, i když Louisa *není* úplně nahá. Přes boky má uvázanou průsvitnou gázu a ňadra napůl zakrytá svými dlouhými rudými vlasy. Přesto je toho na ní vidět *dost*.

„To nic není. Netvařte se tak zděšeně. To je prostě *umění*,“ chlácholila jsem je.

Pohlédli na mě, jako bych byla blázen. Možná jsem blázen. Předstírala jsem, že jsem nad věcí a že tomu hrozně rozumím, ale ve skutečnosti ten portrét šokoval i mě. Připadalo mi neuvěřitelné, že si všechno svlékla – boty, punčochy, šaty, spodničky, spodní kalhoty i korzet – a stála tam před otcem nejspíš bez jakýchkoli rozpaků. Oči měla jasně modré a ústa pootevřená, jako by si s ním povídala. Znamenalo to, že spolu museli mít docela důvěrný vztah.

Přemýšlela jsem, jestli ten portrét viděla matka. To byl možná důvod, proč ho otec nedokončil a Louisa už k nám nechodila.

Přitom malíři odjakživa malovali nahé ženy. Prohlížela jsem si rytiny v otcových knihách o umění a viděla jsem tam řecké a římské sochy, bledé vlámské dámy i kypré renesanční krásky. Jenomže to už byla historie a já jsem je neznala. Louisa je *skutečná*. Vidala jsem ji, jak lehkým krokem běhala nahoru a dolů po našich schodech v modrém sametovém plášti s těmi svými nádhernými vlasy vysoko vyčesanými do drdolu, který držely hřebínky z želvoviny.

Zakryla jsem její portrét starým prostěradlem. Jack a Mary-Jane na mě hleděli s úzkostí v očích.

„Tak začneme,“ řekla jsem vesele.

„Vy chcete, abysme tu uklidili, slečno?“ zeptala se Mary-Jane.

Ne že by nebylo potřeba uklidit. Otec však Maggie nikdy nedovolil, aby mu zametla, protože by tady prý udělala nepořádek. Přitom už tu *byl* pěkný nepořádek – všude se válela plátna a látky a barvy a štětce.

„Ne, já nechci, abys tu uklízela, Mary-Jane. Chci si udělat skicu. Tebe a Jacka.“

Nechápavě zamrkali.

„Jak to myslíte, *skicu*, slečno?“ zeptal se Jack a podrbal se na hlavě.

„Chci si vás nakreslit,“ vysvětlila jsem a vytáhla skicák a tužku. Zatvářil se vyděšeně. Mary-Jane zrovna tak.

„Já se teda svlíkat nebudu, slečno!“ prohlásil Jack.

„Já taky ne,“ přidala se Mary-Jane. „Jsem slušná holka.“

„Já ale nechci dělat akty!“ uklidňovala jsem je. „Chci vás namalovat tak, jak jste. Oblečené. Netvařte se tak vyděšeně! Nebude to bolet. Koukejte, pojdte se postavit sem pod střešní okno, ať jste na denním světle. Já se tady posadím a nakreslím vás.“

Snažila jsem se je naaranžovat tak, jako by si spolu povídali – nebo třeba hráli hru. Bylo to zhola nemožné. Jako by chtěl člověk vdechnout život dvěma košťatům. Natahovali ruce a nohy v nejpodivnějších úhlech a téměř nedýchali. K tomu se tvářili, jako bych je měla každou chvíli polít kýblem studené vody.

„Copak se nedokážete trochu uvolnit?“ přemlouvala jsem je. „Co kdybyste trochu zatřásli rukama a nohama – možná se i trochu proběhli – a *potom* se zastavili?“

Ani tohle se jim nepodařilo. Mary-Jane ochable mávala rukama a Jack běžel tak pomalu, jako by byl po kolena v medu. Potom se oba zastavili v přehnaných pózách. Připomínalo mi to hru na sochy.

„Ach jo, děti, takhle to nepůjde,“ vzdychla jsem.

„My nejsme žádný děti, slečno,“ ohradil se Jack dotčeně.

„My jsme *slou-ží-cí*,“ vyslovila pomalu a srozumitelně Mary-Jane, jako bych byla zaostalá.

„Ale jste i děti! To je na tom právě tak divné. Vám nevadí, že u nás musíte pracovat?“ zeptala jsem se. „Nechtěli byste raději dělat něco jiného?“

Vyměnili si rychlé pohledy a pak se ostražitě podívali na mě.

„Nechcete nás vyhodit, že ne, slečno? Páč já nemám kam jít a pan Hodgson říká, že jsem hodnej kluk, a boty dycky vypucuju tak, že se v nich vidím,“ řekl Jack.

„No, vo mně teda kuchařka vobčas říká, že jsem trochu lajdák, ale učím se, vopravdu, a já mám kam jít, ale nemůžu se tam vrátit, protože máma říká, že si už na sebe musím vydělávat, a kdybych se vrátila, zbila by mě,“ vykládala Mary-Jane a rozplakala se.

„Prosím vás, nebojte se! Samozřejmě že vás nechci vyhodit! Slibuji, že vás chci jenom nakreslit a při tom vás trochu lépe poznat. Abych vám mohla být laskavou přítelkyní,“ vysvětlila jsem. „Něco vám povím. Když vás budu moct kreslit půl hodiny, zaplatím vám. Jako mzdu. Bude to tak pro vás snadnější?“

„A kolik jako, slečno?“ zeptal se Jack.

V duchu jsem počítala. Nebyla jsem zrovna šetrná, co se týče kapesného, ale podle mých odhadů jsem mohla mít v porcelánovém prasátku tak půl koruny.

„Co takhle každému šilink?“ navrhla jsem. Bála jsem se, že jim to bude málo, ale Jackovi i Mary-Jane představa takového bohatství úplně vyrazila dech.

„Tak jo, slečno. Ujednáno. Můžete nás malovat, jak chcete,“ souhlasil Jack. „Stoupni si, Mary-Jane, a zavři pusu – vypadáš jak husa.“

„Přestaň mě komandovat. Jsi jen vobyčejnskej pucflek. Já jsem tu dýl než ty,“ vyjela na něj Mary-Jane a strčila do něj.

Konečně se začali chovat jako normální děti. Připomínali mi Clarrie a Algieho, když se hádají. Sice pořád nedokázali přirozeně pózovat, ale podařilo se mi načrtnout jejich hrubé obrysy. Jak jsem kreslila, vyptávala jsem se jich na všechno možné a snažila se toho o nich co nejvíc zjistit. Byli teď o něco sdílnější, protože mi začali důvěřovat. Nebo to možná bylo tím slíbeným šilinkem.

To, co mi o sobě řekli, mi vyrazilo dech. Neměla jsem nejmenší tušení, jak žijí, jen jakési všeobecné povědomí o tom, že jsou chudí. Neznala jsem však všechny ty ponuré detaily. Jack nevěděl, ani kdo jsou jeho rodiče, ani kolik je mu let.

„Řekli mi, že moje máti zaklepala na dveře chudobince, když mě čekala, víte? A pak mě porodila, jenže měla chatrný zdraví a umřela. Takže jsem vyrůstal v chudobinci,“ uzavřel Jack.

„Teda Jacku, to je smutné!“ zděsila jsem se. „Musí se ti po mamince moc stýskat.“

Úkosem na mě pohlédl. „Já ji přece vůbec neznal, ne?“

„A co tvůj otec? Chodil za tebou do chudobince?“

„Já žádnýho otce nemám, aspoň vo žádným nevím. Jsem sám,“ odpověděl Jack.

„A kdo se tedy o tebe v chudobinci staral?“ nechápala jsem.

„Celkem nikdo. Museli jsme se vo sebe postarat sami. Když do sebe člověk ve vteřině nehodil ten žvanec, co před něj postavili, čmajznul mu to nákej hajzl. A když se neklidil z dosahu vrchních sester, klidně dostal vejprask pro nic za nic.“

„A zlobili se na tebe, pokud jsi chtěl přidat?“ zeptala jsem se, protože se mi vybavila scéna z Olivera Twista, u které jsem po každé plakala.

„Musela byste bejt blázen, abyste chtěla přidat. Bylo to vždycky připálený a chutnalo to sakra vodporně,“ vysvětlil Jack.

„Pst! Tohle slovo bys před slečnou neměl říkat,“ okřikla ho Mary-Jane.

„A co ty, Mary-Jane? Ty jsi vyrůstala v normální rodině, že je to tak?“

Řekla mi pár holých faktů. Jako normální rodina mi moc nepřipadali.

„Je nás jedenáct děcek – teď už vlastně jen devět, protože

Johnnieho srazil kůň a Maisie vzala roha. Máma říká, že se dala na šikmou dráhu,“ vysvětlovala Mary-Jane. „Maisie se starala vo děcka, takže to teď místo ní dělá naše Jen. Já doma nemám nic na starost, tak když se máma dozvěděla vod svý kamarádky, že vaše kuchařka shání pomocnici do kuchyně, kterou by si vyučila, máma řekla, že to mám jít zkusit.“

Až se mi z toho zatočila hlava, když jsem srovnávala jejich životy a ten svůj. A to jsem se tak často litovala a myslela si, že je můj život nespravedlivý! Co bych dělala, kdybych se narodila jako Jack nebo Mary-Jane?

„Vidím, že jste oba měli těžký start do života. Ale teď už je to lepší, že? Máte tu přece dobré jídlo a je o vás skvěle postaráno.“ Můj hlas mi někoho připomínal. Můj Bože, přece mou *matku*!

„Jste u nás oba šťastní, ne?“ dodala jsem naléhavě.

Chtěla jsem, aby mě ujistili, že jsou šťastní, že tohle je dobrý domov a že matka s otcem jsou hodní zaměstnavatelé – jenže oni na mě přihloupale koukali.

„Šťastný, slečno?“ zeptal se konečně Jack.

„Já po pravdě nevím, co na to říct, slečno,“ odpověděla Mary-Jane.

Snažila jsem se přesvědčit sama sebe, že se jen neumějí vyjádřit, ale věděla jsem, že to je nesmysl. Chtěla jsem si myslet, že se jim *líbí* u nás sloužit. Jenomže oni samozřejmě nebyli šťastní z toho, že musejí pracovat celý den v domě, kde je nikdo nemá rád a kde si nemůžou ani chvilku hrát. I kdybych se snažila sebevíc, nikdy bych nemohla být jejich kamarádka, jelikož jsem dcera jejich pána a paní a oni jsou jen sloužící. To, že já i oni jsme děti, bylo každému ukradené.

5

OTEC SE VRÁTIL POZDĚ, až v půlce večere. Když už je mi třináct, smím večeret s dospělými, ale bez Ruperta to není moc zábavné. Matka si stěžuje, otec se ji snaží uchlácholit, já jím svou polévku a pan Hodgson s Edie nás obsluhují a nic neříkají.

Nejraději bych se vrátila zpátky do dětského pokoje, kde si Sebastian strká do kapsy drobečky pro Montmorencyho, Algie si hraje s vojáčky na kopci, který pro ně udělal z bramborové kaše, a Clarrie schovává kůrky chleba pod talíř, aby je nemusela jíst. A už tam jí i Phoebe, což je velká legrace, i když není moc chytré sedět přímo vedle ní, protože občas po někom bez varování hodí suchar nebo lahvičku.

Zeptala jsem se matky, jestli bych zase mohla jíst v dětském pokoji, abych chůvě pomohla s Phoebe. Znělo to jako rozumný důvod a nabídka sesterské pomoci, ale matka o tom nechtěla ani slyšet.

„Ty nejsi žádná chůva, Rose! Je na čase, aby ses naučila chovat jako dáma,“ odpověděla nesmlouvavě.

Takže se teď na večeri musím převlékat, což je hrozně otravné. Matka si myslí, že by mi měla nechat ušít šaty, jaké

nosí dámy. Budou hodně úzké v pase, což znamená, že se nevyhnu obávanému korzetu.

„Já nemůžu nosit tak hroznou věc,“ protestovala jsem. „Nebudu si to umět ani zavázat.“

„Poprosím Edie, aby ti pomohla,“ odbyla mě matka.

Představa, že by mě měla vidět jen ve spodních kalhotách a košilce, se mi vůbec nelíbila. Tváří se vždycky tak povýšeně. Díky ní nemám takové výčitky svědomí, že máme služebnictvo, protože se chová jako nějaká madam a vůbec ne úslužně, dokonce ani před matkou.

Hašteřily jsme se s matkou kvůli mým šatům, k tomu jsme usrkávaly hnědou windsorskou polévku, a když nám přinesli kotlety, matka začala mluvit o jízdě na koni. Řekla, že navštíví paní Feynsham-Jonesovou, aby to s ní probrala, přestože jsem ji prosila, ať to nedělá.

„Konečně jsi tady, papá! Matka po mně chce, abych jezdila na koni s těmi hroznými děvčaty Feynsham-Jonesovými, ale mně se ten nápad vůbec nelíbí,“ vykřikla jsem, jakmile otec vstoupil do jídelny.

„Rose! Nech otce v klidu se posadit a najíst, než ho začneš obtěžovat. I když sama nechápu, proč jdeš tak pozdě, Edwarde. Není to moc ohleduplné ani ke mně, ani k sloužícím,“ vyčetla mu matka.

„Moc se omlouvám, drahoušku. Prochodil jsem celý Londýn. Moje drahá přítelkyně Sarah Smithová mi řekla o jedné speciální nemocnici, tak jsem Marianne zabalil do šálu a odnesl ji tam. Zbytek odpoledne jsem strávil běháním po obchodech, ale trvalo to déle, než jsem čekal.“

„Kdo je, proboha, Marianne?“ zeptala se matka. „Některé z těch dětí ulice?“

„Mluvím o Bethině panence,“ vysvětlil otec trpělivě. „Našel jsem speciální nemocnici *pro panenky* a tam mi řekli, že ji mohou operovat a vrátit jí zrak – no není to báječná zpráva?“

„Propána, Edwarde, mohl by ses přestat chovat jako podivín?“ Matka zavrtěla hlavou a obrátila oči v sloup.

„Mně se to moc líbí, když se otec chová podivínsky,“ bránila jsem ho. „Vždycky mu všechno uvěřím.“

„Nikdo se tě neptal na tvůj názor, Rose,“ setřela mě matka.

„Něméně v poslední době měly panenky v téhle lokalitě spoustu úrazů a nehod, takže ta nemocnice má dlouhý seznam pacientů. Marianne si bude muset na operaci několik týdnů počkat,“ dodal otec.

„*Několik týdnů!*“ zhrozila jsem se. „Chudinka Beth!“

„Je to všechno tvoje vina, Rose. Pořád strkáš nos do věcí, do kterých ti nic není. Musíš se naučit přijímat zodpovědnost za následky svých činů.“ Matka vrhla řezavý pohled na otce.

„Nemusíš mě poučovat, mamá. Mám z toho sama výčitky svědomí. Navíc teď máme na krku chůvu Buddovou, což je *strašný* následek.“

„Nemluv nesmysly. Beth měla velice klidný den, díky Bohu. Žádné slzy ani záchvaty. Chůva Buddová už má skvělé výsledky, a to se jí ani prstem nedotkla,“ rozplývala se matka.

„Žádné z mých dětí nesmí být fyzicky trestáno,“ řekl otec. Jeho hlas byl tichý a klidný, protože tentokrát nežertoval. „Já moc nesdílím tvoje nadšení z chůvy Buddové. Nejsem si jistý, jestli se mi líbí její koncept výcviku dětí. Beth přece není žádné cirkusové zvíře.“

„Já s tebou úplně souhlasím, papá,“ přidala jsem se.

„Oba mluvíte nesmysly,“ oponovala matka. „Chůva Buddová je báječný objev a máme štěstí, že nastoupila téměř okamžitě. Lady Robsonová říká –“

„Chceš něco vědět, Jeannie?“ přerušil ji otec. „Mě ani v nejmenším nezajímá, co říká lady Robsonová. Působí na mě jako neobyčejně hloupá a zvědavá stařena.“

Matka se zhluboka nadechla a vrhla zkoumavý pohled na pana Hodgsona a Edie, kteří stáli jako sochy každý na jednom konci stolu. Nastalo dlouhé ticho, zatímco jsme jedli kotlety. Já jsem tu svou nedokázala dojíst a matka také ne. Otec odhodlaně pokračoval v jídle, ale bylo vidět, že mu to nechutná.

Když Edie odnesla talíře a pan Hodgson šel na otcovo přání do sklepa pro další láhev vína, matka zasyčela: „Buď tak hodný a neurážej mě před služebnictvem, Edwarde.“

„Neuvědomil jsem si, že urážím tebe, Jeannie. Urážel jsem

lady Robsonovou.“ Otec pohlédl na mě. „Poděkuj své šťastné hvězdě, že po tobě maminka nechce, abys šla na vyjížďku s některou z vnuček lady Robsonové. Pokud jsou po ní, měla bys *opravdový* důvod ke stížnostem.“

„Po tom Bethině tyjátru jsem si jistá, že lady Robsonová nikdy nedovolí nikomu ze své rodiny přiblížit se k mým dětem,“ řekla matka trpce. „A popravdě pochybuji i o tom, že paní Feynsham-Jonesová dovolí Pamele, Lucindě-May a Cecily, aby jely na vyjížďku s naší Rose. Přesto se tam zítra zastavím a navrhnou jí to.“

„Ale proč tam chceš jít, když Rose je skálopevně rozhodnutá, že jezdit na koni *nechce*, obzvlášť ne v doprovodu těch dívek?“ divil se otec.

„Dnes odpoledne Rose utekla až do Rotten Row v Hyde Parku, jen aby viděla koně,“ odpověděla matka.

„Vážně, Rose? A odkud se vzal ten náhlý zájem?“

Pan Hodgson se vrátil s lahví vína. Nalil otci sklenici a Edie nám přinesla ostružinový pohár. Čekala jsem, až nás obslouží, a potom jsem zamumlala: „Chtěla jsem vidět nohy koní.“

„*Nohy?*“ podivila se matka.

„Ohýbají se dozadu, a přitom vypadaly tak divně, když jsem se je snažila namalovat. Tak jsem si řekla, že se musím podívat na nějaké živé koně.“

„Výborně!“ zaradoval se otec. „To je báječné.“

„Nechval to děvče za to, že uteklo! Celý dům byl kvůli ní vzhůru nohama. Mohlo se stát cokoli, když šla takhle sama bez doprovodu,“ stěžovala si matka.

„Ano, to je pravda. Už to nikdy nesmíš udělat, Rose,“ řekl otec, ale tajně na mě mrkl.

Matka počkala, až pan Hodgson a Edie odnesou nádobí. Dala si jen dvě lžičky poháru – ostružiny jsou prý moc kyselé. I matka se tvářila kysele.

„Myslím si, že je od tebe nefér, když v tom Rose podporuješ, Edwarde. Já se jednoduše snažím být zodpovědný rodič. Rose začíná být velice svévolná a vůbec se neumí chovat jako dáma. Nezvládá základní společenská pravidla. A k tomu nemá žádné přátele,“ vypočítávala matka.